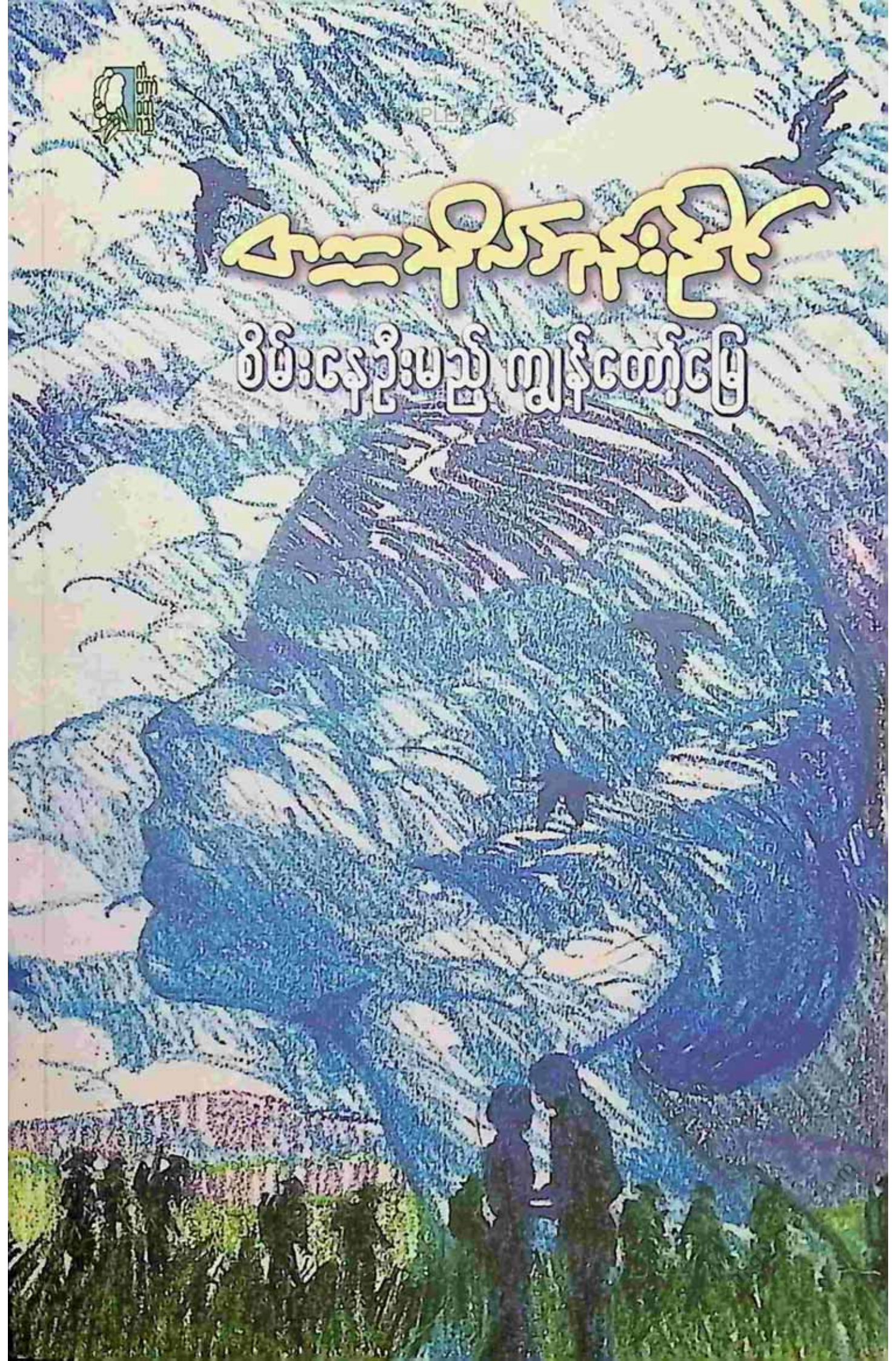

PLECO

ပေးအပ်ရေးအဖွဲ့

ဝမ်းငန့်ဦးပညာ ကျင့်စေတံ့ငြိ

SO THE WORLD WILL

အထွေထွေအကျဉ်းချုပ်

စိမ်းနေဦးမည် ကျွန်တော့်ပြေ

ISBN 978-99971-44-84-3

K0472

9 789997 144843 >

စကားသစ္စာ
 မှန်သောခါဝယ်
 သြဇာလေးနက်
 ပေါ်ဆီတက်၍
 နွယ်မြက်သစ်ပင်
 ဆေးဖက်ဝင်၏။ ။
 ရှင်မဟာသီလဝံသ

သစ္စာ
 ငါ့စာဖတ်၍၊ မမြတ်တိုင်စေ
 မရှုံးစေသာ။ ပျင်းပြေနှစ်ခြိုက်
 တွေးဖွယ်ထိုက်ရာ၊ တစ်ပိုဒ်တလေ
 တွေ့ငြားပေမှု၊ စာပေကျေးကျွန်
 ငါဝတ်ပွန်ပြီ၊ ငါမွန်အမြတ်
 ငါအတတ်ဟု၊ စာဖတ်သူပေါ်
 ခေါင်းကိုကျော်၍၊ ငါသော်ဆရာ
 မလုပ်ပါတည်း။ ။
 တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

(ပထမအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်းမှ)
စာရေးသူ၏ အမှာစာ

(၁)

‘စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော့်မြေ’ ကို ကြော်ငြာခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ၊ ကျွန်တော်၏ စာဖတ် ပရိသတ်ကြီးအတွက် မျှော်ရသည်မှာလည်း ကြာသင့်ရက်ထက် ပိုရှည် ခဲ့ရသည်။ ဤအမှာစာဖြင့် စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးကို လေးစားစွာ တောင်းပန်ပါ သည်။

စင်စစ်မူ ဤဝတ္ထုကြီးကို (၁၉၅၃)ခုနှစ်ကတည်းက ရေးပြီးခဲ့သည် ဆိုလျှင် အံ့ဩကြပေမည်။ ကျွန်တော် ရှင်းလင်းတင်ပြပါရစေ။

(၂)

(၁၉၅၃) ခုနှစ်ဆီက ကျွန်တော့်တွင် ဂုဏ်ထူးဘွဲ့ထူးကြီးများ မရှိသေး၊ ရာထူး ဆိုလျှင် ဝေးစွာကလောင်နာမည်မှာလည်း စာပေသမုဒ္ဒရာ၌ ရေပွက်ငယ်ပမာသာ

ရှိသေးသည်။ ဘဝကို ပင်ပန်းချို့ငဲ့စွာ ရုန်းကန်ရင်း ဤဝတ္ထုကြီးကို ရေးသား ပြီးစီးခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ဝတ္ထုအမည်ကို 'မဟီမြနန်း' ဟု တပ်ကာ မြန်မာပြည်၌ ဒုတိယဝါအရင့်ဆုံး ဖြစ်၍ အကျော်ကြားဆုံး မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်သို့ ပေးအပ်ခဲ့ သည်...။ အရွေးချယ်မခံရရုံမျှမက စာမူပင် ပြန်တောင်း၍ မရဘဲ ပျောက်ဆုံး လက်လွှတ်ခဲ့ရသည်။

ယခုအချိန် တိုက်ပိုင်ရှင်များ ဇွတ်ရောအခမ္မ ဝိုင်းဓားပြအတိုက်ခံရဆဲ အဖြစ်မှ စဉ်းစားလျှင် ထိုစဉ်က ကြုံရချက်မှာ အသည်းနာဖွယ် ဖြစ်သည်။

မဟီမြနန်းတွင်မက အခြားသော ကျွန်တော့်ဝတ္ထုကြီးများမှာ ဤကြမ္မာ မျိုးနှင့်ချည်း တိုးခဲ့ရသည်...။

(၁၉၅၁) ခုနှစ်ဆီ၌ 'မိုးတွေရွာမှဖြင့်' အမည်ဖြင့် စိတ္တဗေဒဝတ္ထု တစ်ပုဒ် ကို ရေး၍ သူငယ်ချင်း စာရေးဆရာ ခင်မောင်အေးနှင့်အတူ မြန်မာပြည်၌ ပထမဝါ အရင့်ဆုံး မဂ္ဂဇင်းကြီးတစ်စောင်ဆီ ပို့ခဲ့ဖူးသည်။ အပယ်ခံရသည်။ ထိုဝတ္ထုကိုပင် ကျွန်တော် နာမည်တက်စ(၁၉၅၉)ခုတွင် 'တစ်မိုးသက်လျှင်' ဟု အမည်ပြင်၍ မြဝတီ မဂ္ဂဇင်းကြီးသို့ ပို့ခဲ့သည်။ အပယ်ခံရပြန်သည်...။

မိုးတွေရွာမှဖြင့်သည်... တစ်မိုးသက်လျှင်... ထိုမှ 'မိုးညအိပ်မက်မြူ' ဖြစ်လာသည်။ ပရိသတ်ကြီးသိပြီးသော မြစာပေတိုက်ထုတ် စောင်ရေစံချိန်သစ် ထူခဲ့သော ဝတ္ထုကြီးပါပေ။ မိုးတွေရွာမှဖြင့်၊ တစ်မိုးသက်လျှင်နှင့် မိုးညအိပ်မက်မြူ ကွာခြားချက်မှာ၊ မိုးညအိပ်မက်မြူတွင် အငြိမ့်သမလေး နွယ်နှင့် ကိုသစ္စာတို့ အခန်း ပိုလာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ...။ မိုးညအိပ်မက်မြူ အောင်မြင်လာသောအခါ မလိုသူ တစ်စုက... ဟို ရုပ်ရှင်မိုးသည်၊ ဟိုရုပ်ရှင်ကူးသည်နှင့် စွပ်စွဲလာကြသည်။ ကျွန်တော့် အဖြေမှာ... မိုးညအိပ်မက်မြူ ဝတ္ထုကြီး ရေးစဉ်က သူတို့ပြောသော ရုပ်ရှင်သည် ဘယ်ဆီနေမှန်း မသိသေး ...။

ကျွန်တော် ပြောလိုသည်မှာ စာရေးဆရာ၌ မှန်ကန်သော သစ္စာရှိပါ။ မှန်ကန်သော သစ္စာကို စာဖတ်သူပြည်သူတို့ အလွန်သိသည်။ စာရေးဆရာတစ်ဦး ၏ ကံကြမ္မာကို မည်သူကမျှ ဝင်ရောက် အဆုံးအဖြတ် မပေးနိုင်၊ စာဖတ်သူ ပြည်သူတို့သာလျှင် ပေးနိုင်သည်...။

ယခုလည်း 'စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော့်မြေ' ကို စာဖတ်သူ ပြည်သူလူထု ထံသို့ လေးစားစွာ တင်ပြလိုက်ရပြန်ပါသည်။

(၃)

'မဟီမြန်နန်း' သည် စာမူအဖြစ် ပျောက်ဆုံးသွားသော်လည်း ကျွန်တော့်ရင်၌... မမေ့ ပြယ်နိုင်အောင် စွဲထင်ကျန်ရစ်သည်။ အကြောင်းမှာ ဤဝတ္ထုသည် ကျွန်တော် ကျင်လည်ခဲ့ရသော ချစ်သောမြေ၏ ဇာတ်လမ်း ဖြစ်သောကြောင့်တည်း...။

(၁၉၆၀) ခုနှစ် ဆောင်းတွင်း၌ ကျွန်တော်သည် နယူးယောက်မြို့ အနောက် (၆၈)လမ်းရှိ ကျွန်တော် နေရာ အခန်းပြတင်းမှ အပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။ ကောင်းကင်မှာ မိုင်း၍ နှင်းဖြူဖြူတို့ ထူထပ်စွာ ကျဆင်းနေ၏။ ...။ နယူးယောက်၏ မိုးထိတိုက်တို့ကလည်း ညိုညိုနှင့် ဆိတ်သုဉ်းစွာ ရပ်နေကြ၏။ အရိုးကျဲသော သစ်ပင်တို့၌ ဘာရွက်မျှ မရှိ...။

ကျွန်တော်က စိမ်းနေဦးမည့်ကျွန်တော့်မြေကို ပြန်လွမ်းမိသည်။ မဟီမြန်နန်း ၏ ဇာတ်လမ်းသည်လည်း ခေါင်းတွင် ပြန်ပေါ်လာသည်။ ထိုခဏတွင်ပင် ဝတ္ထု နာမည်ကို 'စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော့်မြေ' ဟု ပြင်လိုက်သည်။

စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော့်မြေ ဆိုသည်မှာ ကျွန်တော် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့် ထုံးဘို၊ ပေါင်းတလည်၊ ပေါင်းတည် စသည့် ပြည်ခရိုင်ကို ရည်ညွှန်းပါသည်။ ...။ ထုံးဘို၊ ပေါင်းတလည်၊ ပေါင်းတည်တို့သည် မိုင်အားဖြင့် ခြားနားကွာလှမ်းကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဝတ္ထုတွင်းမှ 'ရွှေဂူ' ရွာသည် ဤသုံးရပ်ကို ပေါင်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဥပမာ... ဦးပွားသိုက်တွင်းများသည် ထုံးဘိုအနီး အကောက်တောင်ပေါ် တွင် ရှိသည်။ ကိုးဆောင်တွဲ ကျောင်းကြီးမှာလည်း ထုံးဘိုတွင်ပင်တည်း။ ဦးလေးပု ကြီးလည်း ကိုးဆောင်တွဲကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ ကျောင်းပျက်ကြီး၌ နေခဲ့ဖူးသည်။ ကိုးဆောင်တွဲကျောင်းကြီးကား ကျွန်တော်နေခဲ့ရသော ကျောင်းကြီးတည်း။

ရိုးကလေးမှာမူ ပေါင်းတလည်နှင့် ပေါက်ခေါင်းကြားတွင် ရှိ၏။ ဘထွေး ရွှေလွန်းမှာ ပေါင်းတလည်နယ် ကံမကြီးရွာမှ ဖြစ်သည်။ ဟဲဟိုးတပ်ကို စစ်တပ် ထင်၍ ဝင်မိသော ကိုကျော်ရှိန်၏ အဖြစ်မှာ ငခူအိုင်ရွာ (ပေါင်းတလည်အပိုင်) ၌ တကယ် ဖြစ်ခဲ့သည်။

အဓိကမှာ တော်လှန်ရေးအဆက်ဆက် အသက်သွေး ပေးခဲ့ကြသော ပြည်ခရိုင်မှ တောင်သူလယ်သမားကြီးများကို ရည်ညွှန်းပါသည်။

ပြည်ခရိုင်သည် တော်လှန်ရေး အစဉ်အလာရှိခဲ့သော ခရိုင် ဖြစ်သည်။ ပြည်မြို့မ ဂါတ်ဝင်းအတွင်း၌ ကျောက်တိုင်တစ်တိုင် ရှိသည်။ ဆရာစံသူပုန်ကြီးတုန်းက ကျဆုံးခဲ့သော အင်္ဂလိပ် ရာဇဝတ်ဝန်တစ်ဦး၏ အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ထိုစဉ်က အရာအထူးကြီးလှသော ရာဇဝတ်ဝန်ကျသည်အထိ ပြင်းထန်သော ပြည်ခရိုင်သားတို့၏ တော်လှန်လုပ်ဆောင်ချက် အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်သည်။ (ဤကျောက်တိုင်ကို ဖြိုပစ်ကြပြီလား မသိ၊ မဖြိုရသေးလျှင် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်း၏။)

ထင်ရှားသော ခေါင်းဆောင်ကြီးများကို လူတိုင်း သိသည်။ မထင်မရှားဖြင့် တော်လှန်ရေး အဆက်ဆက် အသက်သွေးကို စတေးခဲ့ကြသော ပြည်ခရိုင်၊ ထုံးဘို၊ ပေါင်းတလည်၊ ပေါက်ခေါင်း၊ ပေါင်းတည်နယ်မှ တောင်သူလယ်သမားကြီးများကို ဤ 'စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော့်မြေ' ဝတ္ထုကြီးဖြင့် ဂုဏ်ပြုပါသည်။

အချို့နေရာတွင် နာမည်မှန် အဖြစ်မှန်များကို ထည့်သွင်းထားရာ ကာယကံရှင်များ ခွင့်လွှတ်ရန် ဦးညွှတ် တောင်းပန်ပါသတည်း။

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်
(၂၀-၄-၆၃)
တောင်ကြီးမြို့။

ထပ်ဆင့်အမှာစာ

“စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော့်မြေ...”

တစ်မိုးတွင်း၌ တောင်ကြီးမြို့မှ ရန်ကုန်သို့ ကျွန်တော် ဆင်းလာခဲ့သည်။
ပဲခူးတိုင်း လွင်ပြင်သို့ ရောက်သောအခါ မိုးလေးဖွဲဖွဲ ရွာနေသည်။
လယ်ကွင်းတွေမှာ ရေတင်နေပြီ။ စိုက်ပြီးစ စပါးပင်တွေနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
သည် တစ်မျှော်တစ်ခေါ် မြပင်လယ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဟိုးအဝေးဆီမှာတော့
တိမ်ဖြူတွေ ကျော်တက်နေရသည့် တောင်တန်း စိမ်းမှောင်မှောင်ကြီး...။

ကားစတီရာရင်ကို ထိန်းမောင်းရင်း ကျွန်တော်က သီချင်းဆိုသည်။

“စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော့်မြေ...၊ စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော့်မြေ... စိမ်း...
နေဦး... မည့် ကျွန်တော့်မြေ xxx”

ဂီတသဘောနှင့် ပြောရလျှင် ယခုရေးပြခဲ့သည့် ဝါကျသုံးပိုဒ်မှာ
ကျွန်တော့် သီချင်း၏ ထုတ်ဖော်ကြေညာခြင်း(Exposition) သဘော ဖြစ်ပါသည်။
ဤအထိတော့ အနှေးအမြန်(Tempo)အသံသွားအသံလာ (Rhythm) နှင့် အသံများ
စိစဉ် တင်ဆက်မှု (Melody) တွေ ရှိပြီးပြီ။ ဘယ်တူရိယာ အမျိုးအစား၏ သဘာဝ
လက္ခဏာသံ (Timbre) က လွှမ်းမိုးကြီးစိုး ရှေ့ဆောင်နေသည်ကိုပင် ကျွန်တော့်
‘အတွင်းနား’ ၌ ကြားနေရသည်။

သို့ရာတွင် သီချင်းကို တိုးတက် ဖြစ်ထွန်းစေခြင်း (Development)၊ တုံ့လှည့်ခြင်း (Recapitulation) နှင့် နိဂုံးချုပ်ပေးခြင်း (Coda) တို့ဖြင့် ပြည့်စုံပြီး မြောက်သည်အထိ ကျွန်တော် မစပ်ရသေး။ အကြမ်းစပ်ထားသည်တို့တော့ ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ဘာသာပင် ကျွန်တော် မကျေနပ်သောကြောင့် ပယ်ချထား သည်။

မပြီးဆုံးသေးသော တေးပွဲ (Unfinished Symphony) ဟု ကျွန်တော့် ဘာသာ ကျွန်တော် အမည်ပေးထားသည်။ စာသားပါသော 'သီချင်း' မျိုး (Cantata) ဖြစ်သောကြောင့် ဂီတသံချည်းသက်သက် ဖွဲ့စည်းမှုမျိုး (Sonata Form) မဟုတ် သဖြင့် ကျွန်တော့်သီချင်းကို ဆင်(မ်)ဖနီဟုတော့ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် ခေါ်နိုင်မည်မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ဆင်(မ်)ဖနီတစ်ပိုဒ်နီးပါး ခွဲခွဲညားညား၊ ထည်ထည် ဝါဝါ၊ ပြည့်ပြည့်ဝဝ၊ လွမ်းလွမ်းမိုးမိုး ဖြစ်စေချင်သည်။

ခွင့်လွှတ်ပါ...။ မိုးထိအောင် လှေကားထောင်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာတွေ၌ နာမ်သဘောနှင့် စွန့်စားခြင်းမျိုး ဖြစ်သည့် မိုးထိအောင် လှေကားထောင်ခွင့် ရှိသည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်သည်။

ဪ... အကြောင်းအရာကလည်း မိုးထိအောင် လှေကားထောင်ခွင့် ပေးသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

အကြောင်းအရာက "စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော့်မြေ..."။

ကျွန်တော့်မြေ၊ ကျွန်တော့် ဘိုးဘွား မိဘများ၏ မြေ၊ ကျွန်တော့် သား သမီး၊ မြေးမြစ်များ၏ မြေ... ။ အမိနိုင်ငံမြေ...။ မတတ်နိုင်ပါ။ အမိနိုင်ငံမြေကို ကျွန်တော် ချစ်သည်။

နိုင်ငံတကာ ချစ်ကြည်ရေး၊ လူမျိုးစုံ ချစ်ကြည်ရေး၊ လူသားဝါဒ၊ မြဟွစိုရ် တရား...။ ဤသည်တို့ကိုလည်း ကျွန်တော် မြတ်နိုးပါသည်။ တန်ဖိုးထားပါသည်။ သို့ရာတွင်...

အမိနိုင်ငံမြေကို ကျွန်တော် ချစ်သည်...။ အချစ်ဆုံး...။

အမိနိုင်ငံမြေမှာ နေသူတွေ ရှိခဲ့သည်။ ရှိနေသည်။ ရှိလိမ့်ဦးမည်။

သူတို့ကိုလည်း ကျွန်တော် ချစ်သည်။ သူတို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော် သည် ကျွန်တော် ဖြစ်နေသည်။ နို့မဟုတ်လျှင် ကျွန်တော်လည်း မရှိ။

သူတို့မှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ ရှိသည်။ မျှော်လင့်ချက်နှင့် လူသည် လူ ဖြစ်နေသည်။

‘ယုံ့ မယုံ့မှာ သင့်အလို အတိုင်းသာ ရှိပါစေတော့...’။ ကျွန်တော် ကြီးပြင်း
ဖြတ်သန်းလာသော ခေတ်တွင် မျှော်လင့်ချက်တွေ ပျောက်ကွယ်လုလု ရှိခဲ့သည်။
ကြုံဖူးမှ သိပါသည်။

သို့ရာတွင်... အရှုံးမပေးသူများ ရှိကြသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ကလေး
ဘဝကတည်းမှစပြီး ကျွန်တော် ခံစားခဲ့ရသည်။ ရုန်းကန်ခဲ့ရသည်။ ဝမ်းနည်း
ဖွယ် ဝမ်းသာဖွယ် ကြုံခဲ့သည်။ အောင်မြင်ခြင်းတွေရော ဆုံးရှုံးခြင်းတွေကိုပါ
ရင်ဆိုင်ခဲ့ရဖူးသည်။

ဘာတွေဖြစ်ဖြစ်... မျှော်လင့်ခြင်းကို လက်မလွှတ်ခဲ့ကြပါ။

သူတို့အကြောင်းကို ကျွန်တော် ဝတ္ထုရေးသည်။

ပထမက ‘မဟီမြနန်း’ ဟု ကျွန်တော် အမည်ပေးသည်။ (၁၉၅၃) ခုနှစ်
ကပါ။ ပုံနှိပ်မခံရရုံမက... စာမူပင် ပြန်မရခဲ့ပါ။

ကောင်းပါသည်...။

(၁၉၆၀) ခုနှစ်၌ ‘သူများမြေ’ တွင် နေရင်း ကိုယ့်မြေကို ပြန်လွှမ်းသည်။

ဪ... သူများမြေတွင် ရောက်မှ ကိုယ့်မြေကို ပြန်လွှမ်းသူတစ်ဦး
လည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။

ဝါဒ်(စ်) ဝက်(သ်) (Wordsworth)ပါ...။

သူက စပ်ခဲ့သည်။

I traveled among unknown me,

In lands beyond the sea;

Nor, England! did I know till them

What love I bore to thee.

သူစိမ်းဆို လူတွေကြား

ရေခြားတစ်မြေပြင်၌

ခရီးနှင့် ငါတစ်ယောက်

ရောက်ခဲ့ရမိ။ ...။

အို... မိခင်နိုင်ငံ

တစ်ရံဆံမြေ မရောက်ခင်က

ဘယ်လောက်ကွယ် သင့်အတွက်

ငါချစ်မက် ရင်၌သယ်

တာတွယ်ကြောင်း ငါမသိ။ ...။

အဲသည်တုန်းက သူ့ကဗျာကို ကျွန်တော် မဖတ်ဖူးသေးပါ။ သူ့ခံစားမှု မျိုးတော့ ကျွန်တော့် ရင်မှာ ရှိနေသည်။

မိခင်မြေ မဟိမြနန်းအကြောင်း စိတ်တွင်း၌ ကျွန်တော် ပြန်ရေးသည်။ ဝတ္ထုအမည်ကိုလည်း 'စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော့်မြေ' ဟု ပြင်လိုက်သည်။

ဝတ္ထုကတော့ မြန်မာပြည်ကို ကျွန်တော် ပြန်ရောက်ပြီး နှစ်နှစ်အကြာ (၁၉၆၃) ခုနှစ်၊ မေလတွင်မှ ပထမနှိပ်ခြင်းအဖြစ် ထွက်ခဲ့သည်။

အုပ်ရေ စံချိန်သစ်တင်ခဲ့သည်။ အကြိမ်ကြိမ်လည်း ထပ်ရိုက်ခဲ့ရသည်။

အုပ်ရေစံချိန်တွေ ဘာတွေအတွက် ကျွန်တော် အထူးဝမ်းမသာပါ။

လူတို့ရင်တွင်း ပဲ့တင်လှိုင်းခတ်သံက ကျွန်တော့်ကို ပိတ်ဖြစ်စေပါသည်။

ကျွန်တော် အခြားဝတ္ထုတစ်ပုဒ်၏ အမည် 'သူ့ကျွန်မခံပြီ' ကဲ့သို့ပင် 'စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော့်မြေ' သည် အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ပြည့်၊ နိမိတ်ပုံခိုင်ခိုင်နှင့် လူတို့နှုတ်၌ စွဲသည်။ ဆီဆိုင်လာလျှင် ရွတ်ကြသည်။

ဪ... သူ့ကျွန်မခံလိုသော ဘယ်သူသည် စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော့်မြေ ကိုလည်း ဘယ်မချစ်၊ ဘယ်မမြတ်နိုးဘဲ ရှိပါမည်နည်း။

ဤအမည်သည် အတိတ်ကိုချည်း မညွှန်း။ ပစ္စုပ္ပန်ကိုသာ မဆို၊ အနာဂတ် အတွက် ယုံကြည်ချက်နှင့် မျှော်လင့်ခြင်းတွေ ပါသည်။

တစ်လောက ပြည်ခရိုင် အရှေ့ပိုင်းသို့ ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့သည်။

ပေါင်းတလည်နှင့် ပေါက်ခေါင်းကြား ရိုးလေး၏ တောင်ကြား တစ်နေရာ တွင် ကားဆိုက်နားကြသည်။

ပြည်မှ အိမ်ရှင်တစ်ဦးက ရိုးလေးတွင်းမှ တောတစ်နေရာကို ညွှန်ပြပြီး ဆိုသည်။

“အဲဒီနေရာမှာ တကယ်တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သန့်ဇင်တို့၊ သူ့အဖေ တို့၊ သူ့ဆရာတို့ရဲ့ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး နေရာလေ၊ မယဉ်နွယ်တွေလည်း ပါသဗျ...”

ကျွန်တော့် ရင်တွင်းမှာလည်း ခံစားမှု မျိုးစုံနေသည်။

ပေါင်းတလည်နှင့် ရိုးလေးကြားက ရှုခင်းတွေ ပြောင်းနေပြီ။
 ပိုစိမ်း၍ ပိုစိုနေသည်။ မြေပြင်မှာ ဟိုစဉ်က မရှိသော ဆည်ရေစီးသော
 အုတ်မြောင်း လက်တံတွေကို တွေ့ရသည်။

‘ကိုကျော်ရှိန်’ တို့၏ ‘ငါးခုခိုင်’ ရွာနားတွင်ပင် ခေတ်ပညာ၏ သင်္ကေတ
 စာသင်ကျောင်းကြီး တစ်ကျောင်းကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့က ပေါက်ခေါင်းမြို့ကို အများကြီးလွန်ပြီး ‘တောင်နဝင်း’
 ဆည်ကြီး ဖောက်နေသည်အထိ ရောက်ခဲ့သည်။

ဟိုတုန်းကတော့ တောကြီးမျက်မည်းပါ။

ယခုလည်း ဧရာမတောတောင် ရှုခင်းကြီးပါ။ ရင်သပ်ရှုမောရသော
 တောတောင်ရှုခင်းကြီးပါ။ လူသားကို ‘ဟေ့... ငါ့ကြီးကျယ်ခြင်းကို ရှုစမ်း’ဟု
 ကြားဝင့်ပြနေသော တောတောင်ရှုခင်းကြီးပါ။

သို့ရာတွင် ယခုဆောက်နေဆဲ၌ပင် ရင်သပ်ရှုမော ငေးကြည့်ရသည့်
 ဧရာမဆည်လှလှကြီးကလည်း ရှိနေသည်။

ဟိုးအရှေ့ဘက် မလှမ်းမကမ်းမှာ ‘အာဏာနီ’ ထောင်လို သူတို့၏
 ကြောက်ဖွယ်စခန်းကြီး ရှိခဲ့ဖူးသည်။

ရှိခဲ့ဖူးသည်...။ ဟုတ်ကဲ့...။ ယနေ့ မရှိပြီ။

ဧရာမ ဆည်လှလှကြီး ဧရာမ တောတောင်ရှုခင်းကြီး နောက်ခံနှင့်
 ကျွန်တော့်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားတွေပြောနေသည်။

သူ့ကိုလည်း ကျွန်တော် စကားပြန်ပြောခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ဝတ္ထု
 ဇာတ်သိမ်းမှ စကားတွေ ပြန်ပြောခဲ့ရသည်။

“... ဤမြေကို သွေးအထပ်ထပ် ဖုံးလွှမ်းရန် ကြံဖူးကြသည်။ သွေး
 အထပ်ထပ်လည်း ကျခဲ့ဖူးပြီ။ ... သို့သော် ... စိမ်းသော မြေကို ယာယီသွေးတို့
 ထာဝစဉ် မလွှမ်းနိုင်”

ကျွန်တော့် မိခင်မြေသည် စိမ်းနေဆဲ ဖြစ်ပါ၏။ အတိတေ အတိတ်
 ကာလ တစ်ရာဟုလည်း စံချိန်တင်ခဲ့သည်။ အချိန်ကာလ တိကျစွာ သုံးနိုင်သော
 ရှေးပဝေသဏီကျွန်တော့်တိုးဘွားဘီဘင်ကျေးဇူးရှင်များလက်ထက်ကတည်းက

ကျွန်တော့်မြေသည် စိမ်းလန်း သာယာခဲ့သည်။ ယခုလည်း စိမ်းလန်း သာယာ နေပါ၏။ နောက်နှောင်၌လည်း စိမ်းလန်း သာယာနေပေမည်။

ထာဝစဉ် စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော့်မြေ...။”

ဪ... ဤအမှာစာကို ရေးနေစဉ်အတွင်း ကျွန်တော့်အတွင်းနားတွင် ဂီတလှိုင်းသံတွေ ပေါ်လာနေသည်။

“မပြီးဆုံးသေးသော တေးပွင့်...”။

ပြီးဆုံးအောင် ကျွန်တော် ဆက်စပ်ရပါမည်...။ ဟင့်အင်း... ကျွန်တော် တို့ ဆက်စပ်ရပါမည်။

မိခင်မြေက ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို ခိုင်းနေလေသည်။

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

(၁၂-၅-၉၇)

ဇာတ်ဆောင်သူများ

- ၁။ သန့်ဇင် ဉာဏ်ထက်သမျှ ဂုဏ်ဝင့်မာန်ကြီးသော ကလေး တစ်ဦး။
- ၂။ မယဉ်နွယ် လှပ၍ ကရုဏာရှိသော သူငယ်မလေး။
- ၃။ ဦးရန်ရှင်း သူကြီးဟောင်း၊ ကျွန်းပြန် သူပုန်ကြီး၊ သန့်ဇင်၏ ဖခင်။
- ၄။ ဒေါ်ပန်းဝါ ဦးရန်ရှင်း၏ ဇနီး၊ သန့်ဇင်၏ မိခင်။
- ၅။ ဦးသာဇံ သူကြီး၊ မြေပိုင်ရှင်၊ ဦးရန်ရှင်း၏ ကမ္ဘာရန်၊ မယဉ်နွယ် ၏ ဖခင်။
- ၆။ ဒေါ်မိုး ဦးသာဇံ၏ဇနီး၊ မယဉ်နွယ်၏မိခင်။
- ၇။ ဦးရွှေလွန်း ရွာသား လူရိုး၊ လူကြောက်၊ သန့်ဇင်၏ ဘထွေး လေး။
- ၈။ မငြိမ်းမယ် ကိုရွှေလွန်း၏ ဇနီး။
- ၉။ အရူးကြီးကိုပု တောအုပ်ဟောင်း၊ စိတ်နောက်နေသူ။
- ၁၀။ ကိုအုန်းဖေ အလယ်တန်း ကျောင်းအုပ်၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင်၊ သန့်ဇင်၏ ဆရာ။

- ၁၁။ မသန်းရှင် ချောမောအေးချမ်းသည့်မြို့သူ့ကိုအုန်းဖေ၏ဇနီး။
- ၁၂။ ကိုမြင့်ဦး အာရှလူငယ်အသင်း ကာယဗလမှူး၊ မသန်းရှင်၏ မောင်။
- ၁၃။ ကိုအုန်းမောင် ကိုအုန်းဖေ၏ အစ်ကို။
- ၁၄။ မခင်သိန်း ကိုအုန်းမောင်၏ ဇနီး။
- ၁၅။ ဦးထွန်း ကြင်နာတတ်သော ရဲဋ္ဌာနာပိုင်ကြီး။
- ၁၆။ ဦးဆန် ရဲတိုက်ပိုင်ကြီး။
- ၁၇။ ဦးပဏ္ဍိတ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်။
- ၁၈။ ဦးကောဝိဒ ဆရာတော်၏ လက်ထောက် ဦးပဉ္စင်း။
- ၁၉။ ဗိုလ်စောလင်း မြန်မာလူမျိုး ဗြိတိသျှ လေထီးတပ်ဗိုလ်တစ်ဦး။

ဇာတ်ရံများ

(ကိုရင်များ)

- ၁။ လောစံ၊
- သာခွေး၊
- ကျပ်ခိုးစွဲ။

(ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများ)

- ၂။ နက်ကျော၊ သောင်းဟန်၊
- ပါစိနောင်၊ တိမ်တစ်လုံး။

(ရွာသားများ)

- ၃။ ကိုချစ်တီး၊ စံကွန်။
- ဘိုးဒန်၊ ရွှေနီ။
- ကိုကျော်ရှိန်၊ ကိုကျင်ခဲ စသည်...

(ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များ)

- ၄။ နာကာမူရာ၊ အီမူရာ။

(အထွေထွေ ဇာတ်ဖြည့်သူများ)

- ၅။ ဗမာ့တပ်မတော်သားများ။
 ဂျပန်စစ်သားများ၊ ပုလိပ်များ။
 ပေါင်းတလည်မြို့၊ လူကြီးများ။
 လူငယ်များနှင့် မိန်းမပျိုများ။
 မြို့ပိုင်ကြီး၊ မဟာဗမာ ဥက္ကဋ္ဌကြီး။

- ၆။ တရုတ်ဖြူ ဗိုလ်တစ်ဦးနှင့် စစ်သားများ။
 ရှမ်းဓားပြများ၊ ပြည်ထောင်စု တပ်မတော်သားများ။

အပိုင်း(၁)

ကျွန်းပြန်သူပုန်၏ ဂုဏ်ဝင့်သော သားတစ်ဦး

၁။ ကျွန်တော့် မိခင်မြေ

၂။ သူကြီးသမီးနှင့် ရန်သူ၏သား

၃။ ဒဏ်ရာဦး

၄။ မုန်းသူဟောင်းနှင့် ချစ်သူသစ်

(၁)

ကျွန်တော့် မိခင်မြေ

တောင်ကျရေ တိုးသဖြင့် ချောင်းအသွယ်သွယ်တို့ ပြည့်ဖြိုးလေသမျှ ရေအောင်
ရသော လယ်တောတစ်ခွင်ဝယ် စပါးညွန့်မြလွင်လွင်များ လေအဝှေ့တွင် လှိုင်းဆင်း
သည်သို့၊ ပျောင်းအိလှုပ်ရှား ကတိမ်းကပါးနှင့် နိမ့်ရှိုင်းသွားတုံ၊ မြင့်မောက်တုံ၍
မဟိနန်းဘုံ ဤမြေခုံ၌ မုတ်သုံတေးတွင် ကကြီးယဉ်သည့် ဝါဝင်းပြီးစ သမယ
တည်း...။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မျှော်ချေလျှင် မဆုံး၊ ရှေ့နောက်ဝဲယာ တောင်မြောက်
ပတ်ကုံး၊ စပါးညွန့်မြပင်လယ် ကောက်မှည့် ရွှေရောင် ရေပြင်ဖုံး၍ နှလုံးကြည်နူးဖွယ်
ရှိစွတကား...။

ဤသည်တစ်ဝိုက်မှာ ကျွန်တော်၏ မွေးရပ်ဌာနေ ဖြစ်ပါ၏။ ဤသည်
တစ်ဝိုက်မှာ ကျွန်တော်၏ ချစ်လှစွာသော မိခင်မြေ ဖြစ်ပါ၏။ ဤသည်တစ်ဝိုက်
မှာ ကျွန်တော့် ဘိုးဘွား မိဘ၊ ဦးရီး၊ ဆရာသမားတို့၏ မွေးဖွားရာ ရှင်သန်ရာ၊ ရုန်းကန်
ရာ၊ ပျော်ရွှင်ရာ၊ မျက်ရည်ကျရာ၊ ခေါင်းချရာ၊ ထာဝစဉ် စိမ်းလန်း၍ ထာဝစဉ် မပျက်

မကွက် ဝမ်းစာကို ရင်မှ ထွက်သည့် နို့ချိုပမာ ပေးလေပါသော ကျေးဇူးရှင် မိခင်မြေ မြတ် လောကဓာတ် ဖြစ်ပါ၏...။

ကျွန်တော်၏ လက်ဝဲဘက် အတန်လှမ်းသော မြောက်အရပ်ဆီ၌ ကုက္ကိုပင်တန်း ဆက်သွယ်ရုံအပ်သည့် ပေါင်းတလည်-ပေါက်ခေါင်း ကားလမ်း သည် လယ်ကွင်းတို့ကို ဖြတ်လျက် အရှေ့ဘက် ရိုးကလေးဆီ ဦးတင်ညွှန်ကာ လဲလျောင်းကျန်ရစ်သည်။

ကျွန်တော်၏ လက်ယာတောင်ဆီမှာမူ လယ်တောသည် အဆုံးသတ်မှ ရှိလေ၏လောဟု အံ့ဩလောက်အောင် ပြန်ပြောနေသည်။ အလွန်ဝေးရာဆီ၌သာ သစ်အုပ်စုစုနှင့် ရွာပုပုတို့ကို မြစ်မ်းပင်လယ်ထက် ခပ်ကဲ့ကဲ့ ပေါလောပေါ်နေသော ကျွန်းညိုညိုတို့အလား လှမ်းမျှော်မြင်ရသည်။

ဤသည်မှာ ချောင်းခေါင်းရွာ၊ ထိုသည်ကား ဥသျှစ်ပင်၊ ဟိုမှာလျှင် ကံမ ကြီးဟု ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ရွာတို့၏ အမည်များကို မှတ်ထင်ရေရွတ်မိနေ၏။

ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်း ရှေးရှုလျှောက်နေရာ အရှေ့ဆီတွင် မိုးမြူ ပါးပါးလွှမ်းသဖြင့် မှန်ပြာပြာမှိုင်းရီဝေသော ရိုးကလေးဟု ခေါ်သည့် တောင်တန်း သွယ်သွယ်ကို မြင်ရသည်။

ကျွန်တော်၏ ဇာတိချက်မြှုပ် 'ရွှေဂူ' ရွာသည် ရိုးကလေး၏ မြလွှာရိပ် တွင် ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် ယခု ရောက်ရှိနေလေရာမှသည် ရွာအရောက် တစ်နာရီ ကျော်ကျော် လျှောက်ရပေဦးမည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်အတွက် လောဖွယ်ရာ အကြောင်း မရှိ။ ရွာ၌လည်း ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြို မျှော်စောင့်နေလေမည့် သူ တစ်ဦးမျှမရှိ။ ချောင်းရနံ့၊ လယ်ရနံ့နှင့် သစ်စိမ်းနံ့တို့ကို ရှူရှိုက်ရင်း လယ် ကန်သင်း တစ်လျှောက် အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်ရခြင်းသည်မူ ကျွန်တော့် ရင်တွင် ထူးခြား ဆန်းသစ်နေ၏။

ခြေလမ်းဘေး ကန်သင်းစပ်တွင်းဝမှ လယ်ပုစွန်လုံးတို့ကား ပါးစပ်၌ အမြှုပ်တစ်စုံဖြင့် မျက်လုံးကို ထောင်အောင် ပြူးလျက် ကျွန်တော့်အား စူးစမ်း သယောင် ကြည့်နေကြသည်။ ကန်သင်းထက် လွှမ်းလျက်ရှိသည့် မြက်ဖုတ်ပေါ် မှ ရေမြေမြက်လျှောသည်လည်း ဖားပေါင်စင်းကို လိုက်ရာမှ ရပ်တန့်ငြိမ်သက် လျက် ကျွန်တော့်အား အကဲခတ်နေဟန် တူသည်။

ပုစွန်လုံးနှင့် ရေမြေတို့ ကျွန်တော့် အား မှတ်မိကြတော့မည် မဟုတ်။ မှတ်မိကြလျှင်မူ ဤသို့ ငြိမ်နေကြမည့်အစား လွတ်ရာသို့ ပြေးကြမည်မှာ သေချာပေသည်။ သို့ရာတွင် စင်စစ်မူ လယ်ပုစွန်လုံးကို မြင်လျှင် မီးဖုတ်စားရန် လိုက်ဖမ်းတတ်၍ ရေမြေ ဆိုလျှင် အပျော်တမ်း လိုက်လံ ထုရိုက်သတ်တတ်သော အရွယ်နှင့် အချိန်ကာလများကို ကျွန်တော် ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ရပြီးသည်မှာ ကြာမောလှပေပြီ။

အမှတ်မထင်ပင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ကိုယ်၌ အမျိုးအမည်မသိသော အပြုံးကို ပြုံးလိုက်မိသည်။

လယ်ကန်သင်းရိုးထက် လျှောက်နေစဉ် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုလည်း ကျွန်တော် ပြန်၍ ရှုမိသည်။

ကျွန်တော့်ကိုယ်တွင် အစိမ်းရင့်ရောင် ဝတ်စုံကို ဆင်မြန်းထားပါ၏။ ကျွန်တော့်ပခုံးတစ်ဖက်စီ ထက်ဝယ်မူ...၊ ရွှေသပြေရွက်တန်းနှင့် ရွှေခရေတစ်ပွင့်သည် ဝင့်ကြွား တင့်တယ်စွာ ရှိနေသည်။

ယခုမူ ကျွန်တော်သည် တပ်မတော်၏ 'သူရ' ဘွဲ့ခံ ဗိုလ်မှူးတစ်ဦးတည်း။

ရာထူး၊ ဘွဲ့ထူး၊ ဂုဏ်ထူး အဆောင်အယောင် အခမ်းအနားနှင့် တစ်မူထူးခြားခဲ့ပြီး ဖြစ်သော ကျွန်တော့်အား ကျွန်တော့်ရွာငယ်သည် မည်သို့ ဆီးကြိုလေမည်နည်း။ ရှေးစဉ်အခါနှင့် တစ်ဘာသာ ခြားလေပြီ ဖြစ်သော ကျွန်တော့်ရွာငယ်ကိုလည်း ကျွန်တော် မည်သို့ ရင်ဆိုင်ရလေမည်နည်း...။

မတည်မြဲသော ဤလောက၏ ပြောင်းလဲခြင်း ဓမ္မနိယာမ သဘောကို လွန်ဆန်လျက် အစစ ရှေးနည်းတူဟု ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် မလှည့်စားလိုပါ။

တတ်နိုင်လျှင်မူ အစစ ရှေးနည်းအတူသာလျှင် ဖြစ်နေပါစေဟု ကျွန်တော် ယူဆချင်ပါသည်။ ဤဆုသာ ပြည့်လျှင်မူ အထူး ပိုမိုမပျော်ရွှင်လေသည့်တိုင်စေ၊ ရရှိခဲ့မိသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တို့နှင့် ကင်း၍ ကျွန်တော့် အသည်းနှလုံးသည်လည်း အစစ ရှေးနည်းတူ ပြန်လည်ဖြစ်နေတန် ကောင်းပါ၏။

ကျွန်တော့်ရွာငယ်သည် အစစ ရှေးနည်းအတူ မဖြစ်နိုင်တော့ပါလေ၊ မဖြစ်နိုင်တော့ပါလေ...။

ကျွန်တော့် ရွာမှာ ရှိခဲ့ဖူးသည့် ကျွန်တော့် အဖေသည်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော့်ဆရာသည်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော့်ဘထွေးလေးသည်လည်းကောင်း၊ ထို့နောက် ထို့နောက် အများသော ရွာသားရွာသူများနည်းတူ... ကျွန်တော့်အသည်း မဟီနန်းတွင် တစ်ကြိမ်သာတင့်ဆန်း၍ တစ်ဘဝတွင် တစ်ခါသာ ပွင့်လန်းလေသည်ဖြစ်သဖြင့် ‘သည်းဦးပန်း’ ဟု တင်စား ခေါ်ဆိုခဲ့ရသည့် ကျွန်တော့်အချစ်ဦး ‘မယဉ်နွယ်’ တစ်ယောက်သည်လည်းကောင်း၊ ရှေးနှင့်တော့ မတူနိုင်ပြီ...၊ မတူနိုင်ပြီ...။

ကျွန်တော်ကိုယ်၌ပင် ရှေးနှင့်မတူ တစ်မူခြား၍ ဟိုကာလသားများ၏ အမြင်နှင့် ရှုဘိမူ တစ်ပြည်သားပမာ ဖြစ်နေပါမည်လော မပြောတတ်၊ ကျွန်တော် မပြောတတ်...။

ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်၊ ကျွန်တော့်မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်သမျှမှ ကျွန်တော့် မိခင်မြေသည်သာ မပြောင်းလဲ၊ ရှေးနည်းအတူ ရှိနေပါ၏။ ဝမ်းစာကို ပေးသကဲ့သို့ ရင်နှလုံးကို အေးစေသော ကျွန်တော့်မိခင်မြေသည် စိမ်းနေပါ၏။ အတိတေ... အတိတ်ကာလဟု မှန်ကန်စွာ သုံးနှုန်းနိုင်သော ရှေးပဝေသဏီ... ကျွန်တော့် ဘိုးဘွားဘီဘင် ကျေးဇူးရှင်များ လက်ထက်ကတည်းမှ ကျွန်တော့်မြေသည် စိမ်းလန်း သာယာခဲ့၏။ ယခုလည်း စိမ်းလန်း သာယာနေပါ၏။ နောင်-နောင်၌ လည်း စိမ်းလန်း သာယာနေပေမည်။ ထာဝစဉ် စိမ်းလေးဦးမည့် ကျွန်တော့်မိခင် မြေနန်းမဟီတည်း။

ဤမိခင်မြေ၏ ဇာတ်လမ်းကိုပင် ကျွန်တော် ပြန်ပြောရပါမည်။

ကျွန်တော့်မိခင်မြေ၏ ဇာတ်လမ်း ဆိုသည်မှာလည်း ကျွန်တော့်ရွာ၏ ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ရွာမှာ ကျွန်တော့်အဖေ၊ ကျွန်တော့်ဆရာနှင့် ကျွန်တော့်ဘထွေးလေးတို့၏ ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပါ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် လည်း ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းကပင် ဖြစ်နေပါ၏။ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့် အချစ်ဦး မယဉ်နွယ်တို့၏ ဇာတ်လမ်း ဖြစ်နေပါ၏။

ကျွန်းပြန်သူပုန်ကြီး၏ ဂုဏ်ဝင့်သော သားတစ်ဦးနှင့် မျက်လုံးပြာ ဝယ် ကရုဏာတရားသာ ပြတတ်လေသော တောသူကြီးသမီးတစ်ယောက်၏ ဇာတ်လမ်းမှာ ကျွန်တော် ယခု ရှေးရှုလျှောက်နေသော ရိုးကလေး၏ တောင်ယံ စွယ်မှာ စခဲ့ပါသည်။

မြို့ဆိုင်းပျံ၊ မိုင်းရိပ်ဆင်သော ဤတောင်စွယ်မှ ဇာတ်လမ်းခရီးနောက်
ကြောင်းပြန်ရာ၌ နှစ်လရာသီ အလီလီဖြင့် ဖိလာခြားခဲ့ပြီဖြစ်သော အချိန်သင်
တိုင်းကို မျက်ရည်ဝိုင်းလျက် ကျော်ဖြတ်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် ဤဇာတ်လမ်း၌
လွမ်းငွေ့ဝေသော်... ကျွန်တော့်အား ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြပါစေသတည်း။

(၂)

သူကြီးသမီးနှင့် ရန်သူ၏ သား

ထိုစဉ်က မြေလတ်ဆောင်း၏ တစ်နေ့ခင်းဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြည်လင် သာယာသည်။

မယဉ်နွယ်နှင့် ကျွန်တော်သည် အပြေးအလွှား လာခဲ့ကြရာ ‘ထိုနေရာ လေး’ ရောက်မှ ရပ်လိုက်ကြသည်။ ထိုနေရာလေး ဆိုသည်မှာ နောင်အခါ မယဉ်နွယ်နှင့် ကျွန်တော် ဆိုစမှတ်ပြုသည့် တောင်စွယ်မြေပြန့်မှ ဆီးတော်ပင် ကြီး တစ်ပင်သာ ဖြစ်ပါသည်။

မယဉ်နွယ်က ကျောက်ဆောင်တစ်ခုကို မှီ၍ ခြေဆင်းထိုင်လိုက်ပြီး ဟူးခနဲ သက်ပြင်းမှုတ်ရင်း ကိုယ်ကို လက်ကိုင်ပဝါပန်းရောင် လှလှလေး တစ် ထည်နှင့် ယပ်ခတ်နေ၏။

“မောလိုက်တာ သန့်ဇင်ရာ၊ နင်က နီးနီးလေးဆိုလို့ ဟွန်း”

မယဉ်နွယ်က ညည်းရင်း အပြစ်တင်သည်ကို ဘာမျှ ပြန်မဖြေဘဲ ကျွန်တော်က မြက်ခင်းပေါ် ပက်လက်လှန်လှဲ၍ အမောဖြေသည်။

“ငါကတော့ ဟောဒါတွေ တွေ့ရင် အမောပြေသွားတာပဲ”

“ဘယ်ဟာတွေလဲ”

“ဟိုမှာလေ အပေါ်မှာ ကြည့်”

မယဉ်နွယ်က မော့ကြည့်ရာ အပင်ပေါ်မှ ဝင်းမှည့်နေသော ဆီးတော် သီးများကို တွေ့သွားသည်။

“အေးဟယ်... အမယ်လေး... အကြီးကြီးတွေ၊ ထဟယ် နင်ကလည်း မရွံ့မရှာ မြေကြီးပေါ် လှဲအိပ်နေလိုက်တာ...”

“မြေကြီးပဲ၊ ဘာရွံ့စရာရှိလဲ...”

“ပေကုန်မှာပြောတာ...၊ အင်းလေ နင့်အင်္ကျီတွေက ထပ်ပေစရာလည်း မလိုတော့ပါဘူး၊ ကဲပါ...ထပါ”

ကျွန်တော်က ဖုတ်ဖက်ခါ၍ နေရာမှ ထသည်။ ထစဉ် ကျွန်တော့် မျက်လုံးများက မြေပြင်မှ ဆီးသီးမှည့်နီနီနှစ်လုံးဆီ ရောက်သွားသည်။ ကျွန်တော် က ဆီးသီးများကို ကောက်၍ ပေကပ်နေသော ဖုန်များ စင်အောင် ပုဆိုးနှင့် သုတ်ပြီး တစ်လုံး စားကြည့်သည်။

“ချိုတယ်ဟေ့၊ ရော့ နင်စားကြည့်စမ်း”

မယဉ်နွယ်က ကျွန်တော် ပေးသော ဆီးသီးကို မယူဘဲ ခေါင်းခါသည်။

“ယူပါဟ... စာကြည့်စမ်း... သိပ်ချိုတယ်”

မယဉ်နွယ်၏ မျက်နှာ၌ ဘာကြောင့်မသိ အပြုံးပေါ်လာသည်။ ဆီးသီး ကိုမူ မယူ။

“နင်ပဲ စားပါ၊ ငါက အပင်ပေါ်က လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်မှ စားချင်တာ၊ ကဲ... တို့ ဘယ်လို ခူးကြမလဲ၊ ငါ တုတ်ရှာပေးမယ်၊ နင် ပစ်ချပေးမလား”

“ဘာလို့ ပစ်ချမလဲ၊ ငါ အပင်ပေါ် တက်လှုပ်ချပေးမှာပေါ့”

“ဘာ... အပင်ပေါ် တက်မလို့...”

“အေးပေါ့ဟ... ငါ သစ်ပင် ကောင်းကောင်း တက်တတ်ပါတယ်”

“နင်တက်တတ်မှန်း ငါသိသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့...”

မယဉ်နွယ်သည် စကားဆက်မပြောဘဲ သူ့မျက်လုံးဝန်းဝန်းများနှင့် ဘေးပတ်လည်ကို လိုက်ကြည့်သည်။

“နင် ဘာကြည့်တာလဲ”

မယဉ်နွယ်၏ မျက်နှာလေး၌ စိုးရိမ်မှုများ ပေါ်နေသည်။
 “ငါတစ်ယောက်တည်း အောက်မှာ မနေခဲ့ရဲဘူး”
 “ဒါဖြင့်ရင် နင်ပါ လိုက်တက်ခဲ့ပါလား”
 “အို... မိန်းကလေး သစ်ပင်တက်ရင် နတ်တွန်းချမှာပေါ့”
 “နင့်မလဲ ကြောက်နေတာချည်းပဲ၊ အောက်မှာလည်း ကြောက်၊ အပေါ်
 လည်း ကြောက်၊ နေခဲ့ပါဟ... ဘာမှ ကြောက်စရာ မရှိဘူး၊ ငါ... ဒီနေရာ ခဏခဏ
 ရောက်ဖူးပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျွန်တော် မယဉ်နွယ် မယူသော ဆီးသီးတစ်လုံး
 ကို ပါးစပ်တွင်း ပစ်ထည့်၊ ခါးတောင်းကျိုက်ပြီး အပင်ပေါ် တက်ခဲ့သည်။ ခွဆုံ
 တစ်နေရာ၌ရပ်ကာ သစ်ကိုင်းကို ညွတ်အောင်နင်း၍ လှုပ်ခါပေးသော် မှည့်ဝင်းစ
 ဆီးတော်သီးတို့ တသဲသဲ တဖောက်ဖောက် ကြွေကျကြသည်။

ကြောက်ရန် မေ့သွားဟန်တူသူ မယဉ်နွယ်က ဆီးသီးများကို အပြေး
 အလွှား လိုက်ကောက်နေသည်။ ကောက်ရင်းလည်း “ကြွေတယ်ဟ၊ ကြွေတယ်၊
 သန့်ဇင်ရေ... လှုပ်ပေး လှုပ်ပေး...” နှင့် အော်နေ၏။

ကျွန်တော်က အားရအောင် လှုပ်ပေးပြီးမှ အပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။
 ထို့နောက် အင်ဖက်တစ်ရွက်ခူးကာ ကတော့ထိုးပြီး ဆီးသီးထည့်ရန် မယဉ်နွယ်
 အား လှမ်းပေးသည်။ ဆီးသီးလည်း ကူကောက်ပေး၏။

ကုန်အောင် ကောက်ပြီးသောအခါ မယဉ်နွယ်က ဆီးသီးတစ်လုံးကို
 သူ့လက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့် သုတ်၍ ကျွန်တော့်အား ပေးသည်။ သူလည်း တစ်လုံး
 စားသည်။

“သိပ်ချိုတာပဲဟယ်... နင် ဒီဆီးပင် ဒီမှာရှိတာ ဘယ်လိုသိလဲ”
 “ငါလား... ဦးလေးပုကြီးနဲ့ လိုက်လာလို့ သိတာ”
 “ဘာ... အရူးကြီးကိုပုနဲ့”
 “ဦးလေးပုကြီးက အရူး မဟုတ်ပါဘူးဟ၊ လူတွေကသာ ထင်နေကြ
 တာ”

“တစ်ရွာလုံး ရူးနေတယ်လို့ ပြောနေတာ၊ နင်က မရူးဘူး လုပ်နေပြန်ပြီ၊
 ရူးလို့သာ ဒီနေရာတွေ လာနေတာပေါ့”

“ဒီနေရာ လာတာနဲ့ ရူးတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ဒီနေရာတော့ ငါ့အဖေ လည်း လာတာပဲ...”

“ဒါကြောင့် နင့်အဖေကိုလည်း ပြောနေကြတာပေါ့”

“ငါ့အဖေကို ဘာပြောကြလဲ”

“နင့်အဖေ ဒီလာပြီး ဥစ္စာစောင့်နဲ့ တွေ့တယ်တဲ့”

“ဥစ္စာစောင့်တွေ... တောက်တီးတောက်တဲ့၊ ဒီမှာ ဘာမှ မရှိဘူး”

“နင် ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ”

“သိတာပေါ့၊ ငါ ခဏခဏ လာတာပဲ၊ ငါ ဟောဟိုပေါ်ထိ ရောက်ဖူး တယ်”

“ဘုရားရေ၊ ဟိုးအပေါ်အထိ၊ နင်မကြောက်ဘူးလား၊ အေးလေ နင် ကြောက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နင်က ကျွန်းပြန်လူမိုက်ကြီးရဲ့ သားကိုး...”

“ငါ့အဖေက လူမိုက်ကြီး မဟုတ်ဘူး၊ မျိုးချစ်ကြီးပါ”

“ဘာရယ်...”

“မျိုးချစ်ကြီး...”

“မျိုးချစ်ကြီး ဆိုတာ ဘာလဲ...”

“အဲဒါတော့ ငါ မသိဘူး၊ ဆရာကိုအုန်းဖေက ပြောတာပဲ၊ ငါ့အဖေက မျိုးချစ်ကြီး တဲ့...”

“ဆရာကိုအုန်းဖေက တကယ့်ကို အဲဒီလို ပြောတယ်...”

“တကယ်ပြောတာပေါ့...၊ နင့်ကို ငါက ဘာကြောင့် လိမ်ရမှာလဲ...”

မယဉ်နွယ်သည် ကျွန်တော် အနည်းငယ် စိတ်ဆိုးသွားမှန်း သိ၍ သူ့ သွားဖြူဖြူ ညီညီကလေးများ ပေါ်သည်အထိ ပြုံး၍ ပြန်ချော့သည်။

“သန့်ဇင်ကလည်းဟယ်... ငါ နင့်ကို ကျီစားတာပါ၊ တကတဲ ဒေါသ ကြီးပဲ၊ ကဲပါ ဆက်ပြောပါဦး၊ နင် အဲဒီအပေါ် ရောက်ဖူးတယ် ဆိုတော့ အဲဒီမှာ သိုက်တွင်းတွေ ဘာတွေ ရှိတယ် ဆိုတာ တကယ်လား...”

“တကယ် ရှိတာပေါ့၊ အလကားပါဟာ... သိုက်တွင်းသာ ဆိုတယ် ကျောက်ရေတွင်းကြီးပါ”

“ကျောက်ရေတွင်းကြီး... အနက်ကြီးလား”

“သိပ်နက်တယ်လို့ ပြောတယ်၊ အပ်ချည်လုံးတစ်လုံး ဆုံးတာတောင် အောက်မထိဘူးလို့ ငါ ကြားတာပဲ၊ ပြီးတော့ ငါပြောဦးမယ်၊ အဲဒီရေတွင်းထဲ ဆင်းဖို့ အဲဒီရေတွင်းနံရံမှာ လှေကားထစ်တွေနဲ့...”

“လှေကားထစ်တွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ...”

“အေးလေ၊ ဒါကြောင့်မို့ သိုက်တွင်းလို့ ခေါ်တာပေါ့၊ သိုက်တူးတုန်းက ဆင်းဖို့ တက်ဖို့ လုပ်ထားတာပေါ့...”

မယဉ်နွယ်သည်မေးလေးကိုလည်းပင်း၌ အပ်ဖြိုးပန်းကုန်၍... “အောင်မယ် လေး ငါ ကြက်သီးတွေ ထလိုက်တာ” ဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော် ရယ်သည်။ မယဉ်နွယ်သည် အားတိုင်း ကြောက်ကြောက် နေတတ်သည်။

“နင်က အလကား ကြောက်နေ၊ အဲဒီကို နင် တစ်ခါလောက် ရောက်ဖူး ရင် ခဏခဏ နင်သွားချင်မယ်...”

“ဘာဖြစ်လို့ သွားချင်မှာလဲ”

“သိပ်ဆန်းတယ်ဟ၊ တောင်ထိပ်တည့်တည့်မှာ ရေတွင်းအနက်ကြီး ဖြစ်နေတာ နင်ဘယ်မှာ တွေ့ဖူးသလဲ၊ ပြီးတော့ ရေတွင်းဟာ ဂူကြီးထဲမှာ...”

“ဂူကြီးထဲမှာ၊ ဂူကြီးက အကြီးကြီးပဲလား...”

“အေး... ကြီးတယ်၊ တို့ကျောင်းက ဘုရားခန်း နှစ်ဆ သုံးဆလောက် ရှိတယ်”

မယဉ်နွယ်လည်း မယုံကြည်ဟန် ကျွန်တော့်အား ကြည့်သည်။

“သန့်ဇင်၊ နင် တကယ်ပြောနေတာလား၊ ငါ့ကို ဖြီးနေတာလား”

ဤတစ်ချိတွင်မူ ကျွန်တော် အတော် ဒေါပွသည်။ မယဉ်နွယ်သည် ကျွန်တော့်သတ္တိကို စော်ကားနေသည်။

“ကဲ... နင် ဒီလောက် မယုံရင် ငါသွားပြမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျွန်တော်က သိုက်တွင်းရှိရာ တောင်ထိပ်ဆီသို့ ပြေးတက်ခဲ့သည်။

“သန့်ဇင်... သန့်ဇင်... ပြန်လာခဲ့ပါဟ”

ကျွန်တော်က လှည့်မကြည့်ဘဲ ဆက်တက်မြဲ တက်သည်။ နောက် တစ်ကြိမ်အော်ခေါ်သော မယဉ်နွယ်၏ အသံများ၌ ငိုသံပါနေသည်။

“သန့်ဇင် ပြန်လာတော့ဟ... ငါ ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း မနေရဲဘူး”
ကျွန်တော်က အောင်မြင်စွာဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။

“နင်တစ်ယောက်တည်း မနေရဲရင် နင် ငါ့နောက် လိုက်ခဲ့”

“ဟင့်အင်း... နင် ဆင်းခဲ့ပါ...”

“မဆင်းလေးရယ်တဲ့ မဆင်း”

ကျွန်တော်က မယဉ်နွယ်ကို ကျောခိုင်း၍ တောင်ထွတ်ဆီ ဆက်တက်
သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် မယဉ်နွယ်က အရှုံးပေးသည်။

“သန့်ဇင်... စောင့်ဦး၊ ငါ လိုက်ခဲ့မယ်”

ဤသို့ဆိုပြန်သော် ကျွန်တော် စောင့်ရသည်။ မယဉ်နွယ်သည် ကျွန်တော်
ရှိရာသို့ အပြေးကလေး တက်လာခဲ့သည်။

“သန့်ဇင်... နင် တကယ် အဲဒီ အရောက်သွားမလို့လား”

“အေးပေါ့ဟ... မကြောက်ပါနဲ့၊ နင် ဟိုကျရင် ငါပြောတာ ယုံမှာ၊
ပြီးတော့... ငါ တောင်ပိုကြီးတစ်ခု တွေ့ထားတယ်၊ ခြင်္သေ့တယ်နဲ့ တူတယ်”

“ခြင်္သေ့ ဆိုတာ ဘာလဲ...”

“နင် ဒါတွေ နားမလည်ပါဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေးသာ လိုက်ခဲ့စမ်း”

ကျွန်တော်က ရှေ့ဆက်တက်သဖြင့် မယဉ်နွယ်က ကျွန်တော့်ပုဆိုးစ
ဆွဲရင်း တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ဖြင့် လိုက်လာသည်။

တောင်ကို ကွေ့ပတ်တက်သော လမ်းဖြစ်၍ ကျဉ်းသည်။ ကျောက်
တောင် ကျောက်ခဲထူ၍ အတက်ရခက်သည်။

ရှေ့သို့ မဲတက်နေခိုက် ဘေးချုံတောများဆီမှ တရဲရဲအသံ ကြားရ၏။

“အမေ” ဟု ခေါ်၍ မယဉ်နွယ်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းဖက်သည်။

ချုံဆီသို့ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ နက်ပြောင်သော
အကြေးခွံတို့နှင့် လျှာတစ်လစ်-တစ်လစ် ထုတ်ပြနေသော သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို
မြင်ရသည်။

“အလကားပါဟာ၊ ချေးခြောက်စားတဲ့ ကင်းလိပ်ချောပါ...၊ နင် တံတွေး
သာ အလျင်မျိုထားလိုက်၊ အဲဒါတော့ မှတ်ထား...၊ ကင်းလိပ်ချော တွေ့ရင် ကိုယ်က
တံတွေး ဦးအောင် မျိုရတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်က တံတွေးကို ပွဲခနဲနေအောင် မျိုချလိုက်သည်။ ကျွန်တော်မှတစ်ပါး အားကိုးရာမရှိဖြစ်နေသော မယဉ်နွယ်မှာ ကျွန်တော့်စကားကို နားထောင်လျက် တံတွေးမျိုချလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော်သည် လမ်းဘေးမှ ကျောက်ခဲတစ်လုံး ကောက်ကာ ကင်းလိပ်ချောကို လှမ်းပစ်လိုက်သည်။ ဘသားချော လျှာတစ်လစ် တစ်လစ် မလုပ်နိုင်ဘဲ တစ်ကြိုးတည်း လစ်သည်။ ကျွန်တော်က အားရကျေနပ်စွာ ပြုံးရင်း မယဉ်နွယ်အား ဆက်လက် ပညာပေးရသည်။

“ချေးခြောက်စားတဲ့ ကင်းလိပ်ချောကို ဘယ်တော့မှ မကြောက်နဲ့၊ ကိုယ်ကသာ တံတွေးဦးအောင် မျိုထား... ပြီးတာပဲ၊ ကင်းလိပ်ချော မပြောနဲ့... သင်းခွေချပ်တောင် မကြောက်နဲ့၊ သူက နာမည်ခေါ်ရင် ကိုယ်က မထူးနဲ့။”

ကျွန်တော်က ရှေ့သို့ ချီတက်ရင်း ပြောနေသည်ကို ကျွန်တော့်ပုဆိုးစကိုိုင်လိုက်ရင်း မောမောပန်းပန်းကြားမှ မယဉ်နွယ်က မေးသည်။

“ဒီတောထဲမှာ သင်းခွေချပ် ရှိလား...”

“အေး... ရှိတယ်”

မယဉ်နွယ်သည် ကျွန်တော့်ပုဆိုးစကို လွှတ်ကာ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကိုကိုင်၍ ဆက်လိုက်တော့သည်။

“နင်ကလည်း... အားရင် ကြောက်နေတာပဲ၊ သင်းခွေချပ်က ကြောက်စရာ မကောင်းပါဘူးဟ၊ တို့ပုတ်သင်ညို၊ အပျိုလိုချင် ခေါင်းညိတ်အော်တဲ့ ပုတ်သင်ညိုက ကြောက်ဖို့ အကောင်းဆုံး”

“နင် တကယ် ပြောတာလား”

“နင့်ကို ငါက ဘာလို့ လိမ်ရမှာလဲ မယဉ်နွယ်...၊ ပုတ်သင်ညို လည်ပင်းက ဆူးတောင်တွေ မြင်လား...၊ အဲဒီ ဆူးတောင်တွေက အဆိပ်ချည်းပဲ”

“နင် တကယ် ပြောတာလား”

“ရော... ခက်ပါပြီ၊ နင့်ကို ငါက ဘာလို့ လိမ်ရမှာလဲ၊ အနီနဲ့ အပြာစပ်တဲ့ ပုတ်သင်ညိုက သာကြောက်စရာ ကောင်းသေးတယ်”

ကျွန်တော့် ပုတ်သင်ညို တရားကြောင့် ဥစ္စာစောင့်များကိုလည်း မေ့သွားဟန်တူသည်။ ကျွန်တော်ခေါ်ရာနောက် တကောက်ကောက် ပါလာ၏။ ဤသို့ဖြင့် သိုက်တွင်းရှိသည် ဆိုသော ဂူရှေ့သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ခဲ့သည်။

“အဲဒီ ဂူလား... နင် ခုနပြောတာ”

“အေး... ဒါပေမဲ့... ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း...”

မယဉ်နွယ်သည် “အမေ” ဟုထိတ်လန့်အော်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်ပြရာကို မြင်သော် “နင်ကလည်း အလန့်တကြား... ဘာများ အောက်မေ့လို့ ခြတောင်ပို့ကြီး... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“နင် သေသေချာချာ ကြည့်ပါလား၊ အဲဒီလောက် ကြီးတဲ့ ခြတောင်ပို့ မြင်ဖူးလား၊ သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း၊ ထိပ်က အတွန့်အတွန့်နဲ့၊ အဲဒါအတက်တွေ၊ ဟောဟိုဘက် နိမ့်သွားတာက အမြီး၊ အဲဒီအထဲမှာ နဂါးနေတယ် တဲ့...”

မယဉ်နွယ် မျက်လုံးပြူးသွားပြန်သည်။

“နင် တကယ် ပြောတာလား...”

“အဲဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့... ငါ အဲဒီတောင်ပို့ကြီးကို ဖြိုမလို့”

“နင်က ဘာလို့ ဖြိုမှာလဲ”

“ခြံသံလိုချင်တယ်လို့ နင့်ကို ငါပြောဖူးသားပဲ...”

“နဂါးကြီး ထွက်လိုက်တော့ ဘယ့်နှယ့်လုပ်မလဲ...”

“နဂါးဆိုတာကို ပေါက်ကျိုင်းက နိုင်တယ်ဟ”

“နင်က နင့်ကိုယ်နင် ပေါက်ကျိုင်း ထင်လို့လား”

“ပေါက်ကျိုင်းက ငါထက် ပိုတော်လို့လား၊ ပေါက်ကျိုင်းဆိုတာ စာမတတ်ဘူး၊ ငါက ပရိတ်ကြီးရော နမကာယရော ကုန်လို့ သင်္ဂြိုဟ်စတက်နေပြီ...”

မယဉ်နွယ်သည် ဘာမှ ပြန်မပြော။ ကျွန်တော်ပြောသမျှ ခံရမည့် ဘဝတွင် ရှိနေ၏။

“ကဲပါ လာလာ... သိုက်တွင်း သွားကြည့်ရအောင်”

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ မယဉ်နွယ်သည် နေရာမှ မရွေ့ဘဲ ရပ်နေ၏။

“ဟင့်အင်း...အဲဒီဂူထဲတော့ ငါ မလိုက်ရဲဘူး...”

“ဒါဖြင့် နင် နေရစ်ပေါ့... ငါ ဝင်သွားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်က ဂူတွင်းသို့ ဝင်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ မယဉ်နွယ်သည် ကျွန်တော့်နောက် မလိုက်။

သူရဲကောင်းကြီးကဲ့သို့ဝင်သာဝင်ခဲ့ရသော်လည်းကျွန်တော်ကိုယ်၌က
သိပ်မရဲလှ။

ဤသိုက်တွင်းကို 'ဦးပွားသိုက်တွင်း' ဟု ခေါ်သည်။

ဦးပွားဆိုသည်မှာ ရှင်ဘုရင်တစ်ယောက်ဟု ကျွန်တော်ကြားဖူးသည်။
ဦးပွားသည် သိုက်တဘောင်အရ ဤထောင်ထိပ်၌ သိုက်လာတူးသည် ဆို၏။

တောင်တွင်း၌ စကြာမင်းဖြစ်မည့်သူ ဝတ်ဆင်ရမည့် မင်းမြောက်
တန်ဆာ(၅)ပါးရှိသည် ဆို၏။မင်းမြောက်တန်ဆာ(၅)ပါးသည် ပထဝီမြေလွှာ(၆)
ထပ်သို့ ရောက်သည်။ နောက်ဆုံးအလွှာ၌ ကျောက်ဖျာကြီး ခံနေ၍ ဦးပွား ဆက်
မတူးနိုင်။

စိတ်ပျက် အားငယ်စွာဖြင့် ဦးပွားသည် လက်လျှော့လျက် တောင်ထိပ်
၌ စေတီတစ်ဆူတည်ရင်း ပြန်ရန် ပြင်သည်။ စေတီပြီးခါနီး၌ စေတီ၏ ငှက်မြတ်
နားထက် ငှက်ဆိုးတစ်ကောင် လာနားသည် ဆို၏။

ရှင်ဘုရင် ဦးပွားသည် ငှက်ဖျားမိ၍ ဤတောင်ပေါ်တွင် သေသွားသည်
ဆို၏။

ဤတောင်၏အရှေ့နံရံ၌ သပိတ်လုံးအရွယ်ရှိသော လိုဏ်ပေါက်တစ်ခု
ရှိသည်။ တစ်ကြိမ်က မုဆိုးတစ်ဦး အမဲလိုက်ရင်း ဤလိုဏ်အတွင်းသို့ ဝင်သွား
သောအခါ ရွှေရက်ကန်းကို ရက်နေသော 'မြစိမ်းရှင်' မင်းသမီးကို ဖူးတွေ့ခဲ့ရ
သည် ဆို၏။

ဤအကြောင်းတို့ကြောင့် ဂူတွင်းရောက်သော် ကျွန်တော့်သတ္တိတို့
ပျောက်ကုန်သည်။ ကျွန်တော်သည် နောက်သို့ပြန်ဆုတ်ထွက်လာစဉ်... “သန့်ဇင်...
သန့်ဇင်...” ဟု မယဉ်နွယ်၏ ခေါ်သံကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော်က ဂူပြင်သို့ရောက်
လာသည်။ တုန်ယင်ချောက်ချားနေသော မယဉ်နွယ်ကို ကျွန်တော်က အားပေး
ရသည်။

“ငါ ရှေ့ဆက်သွားမလို့...၊ နင်တစ်ယောက်တည်း ကြောက်နေမှာ စိုးတာ
နဲ့ ပြန်ထွက်လာတယ်”

“လာပါ သန့်ဇင်ရယ်၊ တို့ ပြန်ကြရအောင်”

ကျွန်တော် ဂူတွင်းသို့ ပြန်ကြည့်သည်။ အရူးကြီးကိုပုနှင့်အတူ ဤဂူတွင်းသို့ ကျွန်တော်ရောက်ဖူးသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ လူကြီးပါစဉ်က မကြောက်သော်လည်း ယခုမူ အတန်ငယ်လန့်နေသည်။

“အေးပါဟယ် နင်ကြောက်ရင် ငါပြန်ပါ့မယ်”

ဤအခိုက်တွင်ပင် ဂူအတွင်းဆီမှ တဝေါဝေါ တဝုန်းဝုန်း အသံကြီးပေါ်လာ၏။ ရုတ်ခြည်း ပြန်တိတ်သွားသည်။ ကြောက်အား လန့်အားနှင့် မယဉ်နွယ်သည် ကျွန်တော့်ကို တွန်းခွဲကာ တောင်ခြေ ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ဆင်းပြေးသည်။

“မယဉ်နွယ်... မယဉ်နွယ်”

တကြော်ကြော်အော်ရင်း ကျွန်တော် နောက်မှ ပြေးလိုက်သည်။ ထိုစဉ် မယဉ်နွယ်က ကျောက်ဆောင်တစ်ခုနှင့် တိုက်မိ၍ တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားသည်။

ကျွန်တော် အနီးသို့ ရောက်သောအခါ မယဉ်နွယ်သည် မြေပြင်၌ ပက်လက်ကလေး လဲကာ ရှိသည်။ မယဉ်နွယ်၏ ခြေမမှ သွေးတို့ စီးကျနေသည်။

“ဟာ... နင့်ခြေတောက်မှာ သွေးတွေနဲ့ နင်က အရမ်းပြေးတာကိုး”

ကျွန်တော်သည် မယဉ်နွယ်၏ ခြေမလေးကို ကိုင်လျက် “ညံ့ဖွ... ဖွ...” ဟု မန်းရင်း မြေမှုန့်နှင့် သိပ်ပေးသည်။

မျက်တောင်ကော့များ ရံအပ်သော မယဉ်နွယ်၏ မျက်လုံးများ၌ ထိတ်လန့် စိုးရွံ့မှုများတို့ သနားဖွယ် ပေါ်နေသည်။

“မယဉ်နွယ်ရယ်... အဲဒီ အသံကြီးကို မကြောက်ပါနဲ့၊ ဂူထဲမှာ စမ်းချောင်းတစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒီ စမ်းချောင်းတစ်ခုက သိုက်တွင်းထဲကို ကျတယ်၊ ကန်ရေပြည့် လို့ရှိရင် သိုက်တွင်းထဲ ရေကျတော့ ဒီအသံ ပေါ်လာတယ်”

မယဉ်နွယ် စိတ်သက်သာပုံရသည်။ အကြောက်မူ ပြေဟန်မပေါ်သေး။ ကျွန်တော်က မယဉ်နွယ်၏ခြေမမှ ဒဏ်ရာကို ဖုန်ဆက်သိပ်ပေးသည်။ ထိုအခါ အထူးအဆန်းကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်တကား။

မယဉ်နွယ်၏ ခြေထောက်ကလေးများသည် အလွန်လှသည်။ ဤခြေထောက်ကလေးများသည် ကျွန်တော့်၏ မျက်နှာထက် ပို၍ ဖြူစင်ဖွေးနုသည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများက မယဉ်နွယ်၏ မျက်နှာနှင့် လည်ပင်းများဆီသို့

ရောက်သွားသည်။

မျက်နှာနှင့် လည်ပင်းများ၌ စိမ်းစိမ်းမြသော အကြောလေးများတို့ ယှက်သန်းနေသည်။ အစ်မ ပြောဖူးသော လှပသော မိန်းမတစ်ယောက်အကြောင်း ကျွန်တော် ကြားဖူးသည်။

ထိုမိန်းမသည် မည်မျှ အသားအရေ လှသနည်း ဆိုသော် ရေသောက် သောအခါ ကြည်လင်သော လည်ချောင်းကို ခွဲ၍ အတိုင်းသား မြင်ရသည် ဆို၏။

မယဉ်နွယ် ရေသောက်သည်ကို ကျွန်တော် မမြင်ဖူး။ သို့ရာတွင် မယဉ်နွယ် ရေသောက်လျှင် အစ်မ ပြောသကဲ့သို့ လည်ချောင်းတစ်လျှောက် ရေဆင်းသွားသည်ကို အတိုင်းသား မြင်ရမည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်၏။

ကျွန်တော်က သတိလစ်၍ ငေးငိုင်နေခိုက် မယဉ်နွယ်က မေးသည်။

“သန့်ဇင်... နင် ငါ့ကို ဘာလို့ ကြည့်နေတာလဲ”

“မယဉ်နွယ်... နင်က သိပ်လှတယ်ဟာ...”

မယဉ်နွယ်သည် ပြုံးသည်။ ပြုံးသော် နီရဲသော ပါးကလေးထက် ပါးခွက် ကလေးများပေါ်လာသည်။

“ငါ တကယ်လှလား”

“နင့်ကို ငါ ဘာလို့ လိမ်ရမှာလဲ”

မယဉ်နွယ်သည် ကျေနပ်စွာ ပြုံး၍ ကျွန်တော့်အား ကြည့်သည်။ ထိုစဉ် ဝယ် မမျှော်လင့်သော အသံကြီးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

“ဝါး... ဟား... ဟား...ဟေး... ဟေး... ဟေး...”

မယဉ်နွယ်သည် သမင်မငယ်သို့ ထ၍ ဆင်းပြေးသည်။ ကျွန်တော်က ရုတ်တရက်တော့ ကြောင်သွားသည်။ ထို့နောက်မှ သတိရ၍ ခြေဖဝါးမှ ဖုန်မှုန့်ကို နဖူးသုတ်၍ ဘေး၌ တွေ့သမျှ ကျောက်ခဲတွေကိုကောက်ကာ ကျုံး၍ ပစ်ပေါက် ၏။ မည်သည့်ရန်သူမှ ပေါ်မလာသောအခါ မယဉ်နွယ် နောက်သို့ ခြေကုန်သုတ် ၍ တစ်ကြိုးတည်း လိုက်ခဲ့သည်။

“မယဉ်နွယ်.... မယဉ်နွယ်...”

မယဉ်နွယ်သည် လှည့်မကြည့်။ ဆက်သာ ပြေးသည်။ စောစောက ကျွန်တော်တို့ ရောက်ခဲ့သည့် ဆီးပင်ကိုပင် ကျော်လျက် မယဉ်နွယ်သည် တောင် ခြေမြေပြန်သို့ ဆက်ပြေးသည်။

ဆီးပင်ရင်း၌ ကျွန်တော့်နောက် လိုက်စဉ်က မယဉ်နွယ် ထားခဲ့သော ဆီးသီးထုပ်ကို ကောက်၍ မယဉ်နွယ်နောက် လိုက်ခဲ့သည်။ တောင်ခြေမြေပြန့် လယ်ကွင်းများသို့ရောက်သော် မယဉ်နွယ်ကို ကျွန်တော်မိလာသည်။

“မယဉ်နွယ်... နင်က အရမ်းပြေးတာကိုး... ရော့ ဒီမှာ ဆီးသီးထုပ်...”
မယဉ်နွယ်သည် ဆီးသီးထုပ်ကို လှမ်းယူ၍ မေး၏။

“ခုနုရယ်သံကြီးက ဘာသံလဲ”

“ငါလည်း မသိဘူး... ဦးလေးပုကြီး အသံတွေ ထင်တာပဲ၊ ကျောက်ခဲ တွေနဲ့တော့ ကောက်ဆော်ခဲ့တယ်”

“နင် သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ်၊ ဦးလေးပုကြီးက အားရင် ဒီတောင်ပေါ်တွေတက်ပြီး ဥသျှစ်သီးတွေ လိုက်ခူးတယ်”

မယဉ်နွယ်သည် သက်ပြင်းကလေး ရှိုက်လိုက်၍ ပထမဦးစွာအဖြစ် စိတ်သက်သာသော အပြုံးကို ပြုံးသည်။

“မောလိုက်တာ သန့်ဇင်ရာ”

“မောရင် ဆီးသီး စားပေါ့... ရေငတ်ပြေတယ်”

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်စကားကိုယ် မဆုံးခင်ပင် အထုပ်တွင်းမှ ဆီးသီး တစ်လုံးကို နှိုက်၍ ပုဆိုးနှင့်သုတ်ကာ မယဉ်နွယ်၏ ပါးစပ်ဆီသို့ ခွဲသည်။ ဤ တစ်ကြိမ်တွင်မူ မယဉ်နွယ်သည် မငြင်းတော့ဘဲ ဆီးသီးကိုစားသည်။ စားရင်း လည်း မှတ်ချက်ချသည်။

“သန့်ဇင်... နင် သိပ်ညစ်ပတ်တယ်”

“ငါ ဘာညစ်ပတ်လို့လဲ”

“စားစရာကို ပုဆိုးနဲ့ သုတ်ရသလား”

“ပုဆိုးဆိုတာ ထဘီမှ မဟုတ်ဘဲ... မညစ်ပတ်ပါဘူး”

မယဉ်နွယ် ဘာမှ ဆက်မငြင်းဘဲ ဆီးသီးတစ်လုံးကို နှိုက်ယူ၍ သူ့ခါး ကြားမှ ညှပ်ထားသော လက်ကိုင်ပဝါကလေးဖြင့် သုတ်၍ ကျွန်တော့်အား ခွဲသည်။

“ဟယ်... အဲဒါတော့ ငါ မစားချင်ဘူး၊ ဘုန်းနိမ့်ကုန်လိမ့်မယ်”

“နင့်ပုဆိုးနဲ့ သုတ်တာတော့ ငါ စားရတယ်... နင် သိပ်ကြီးကျယ်တာပဲ”

“အေးပါဟာ... ပေးပေး ငါစားပျဲမယ်”

ကျွန်တော်က မယဉ်နွယ် ခွံ့သော ဆီးသီးကို ကိုက်ဝါးစားလိုက်သည်။ အလွန်ချိုသော ဆီးသီးပေတည်း။

ကျွန်တော်တို့ကတော့ ကြည်နူးနေသည်။ ကြည်နူးသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့နေသည်။

ကျွန်တော်တို့ အိပ်မက်အား တချွင်ချွင်မြည်သော နွားချူသံတို့က ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။ ထိတ်လန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်သော် မယဉ်နွယ်နှင့် ကျွန်တော်သည် လှည်းယာဉ်ထက်၌ နှစ်လုံးပြူးကိုင် တပည့်ကိုယ်ရံတော်စောင့်ရှောက်အပ်သော စာဥပြောက် ပိုးပဝါခေါင်းပေါင်းနှင့် ခန့်ညားလှစွာသော ကျွန်တော့်တို့ရွာ၏ ဘုရင်ဖြစ်သော၊ မယဉ်နွယ်၏ အဖေဖြစ်သော သူကြီးမင်းဦးသာဇံကို နှုတ်ခမ်းမွေးတကားကားနှင့် မာန်ဖီအပ်သော ကျားကြီးပမာ ရင်ဆိုင်မြင်နေရပေပြီ။

ဦးသာဇံသည် လှည်းထက်မှ ကျားပမာ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ သို့သော် လေးလံသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့် မြေပြင်သို့ ဝက်ပမာ ကျလာ၏။ သူကြီးမင်းသည် မြေပြင်မှ ဖုတ်ဖက်ခါထချိန်၌ အခြားလှည်းတစ်စီးကလည်း ဆိုက်လာသည်။ ဤလှည်းထက်၌ ရိုးပြတ်အပြည့်တင်လာသည့် သျှောင်တစောင်းနှင့် လှည်းမောင်းသူသည် ကျွန်တော်တို့အား ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ထိတ်လန့်တကြား ကြည့်နေသည်။ သူကြီးမင်းသည် ဝက်စွယ်နှင့်တူသော နှုတ်ခမ်းမွေးများ ထောင်အောင် ဒေါသတကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့ရှေ့၌ လာရပ်သည်။

“ခွေးရိုးမသားလေး... နင်က ငါ့သမီးကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဦးကြီးသမီး ကျွန်တော် ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး... မယုံ မယဉ်နွယ် မေးကြည့်ပါ။ မယဉ်နွယ် နင့် ငါ ဘာလုပ်လို့လဲ”

မယဉ်နွယ်ဆီမှ ဖြေသံ မကြားရ၊ သူကြီးမင်းကသာ သူ့သမီးဘက် လှည့်သည်။

“နင်... ဒီ မျိုးမစစ်လေးနဲ့ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဆီးသီး လာကောက်တာ”

သူကြီးမင်း၏ မျက်လုံးများသည် မယဉ်နွယ်၏ ရင်မှ အင်ဖက်နှင့်ထုပ်ထားသော ဆီးသီးကို မြင်၏။

သူကြီးမင်းသည် ဆီးသီးထုပ်ကို ဆွဲယူကာ မြေပြင်သို့ ပေါက်ချလွင့်ပစ်လိုက်သည်။ ဤမျှနှင့် မကျေနပ်၊ အပြစ်မဲ့သမျှ အသက်မဲ့သော ဆီးသီးများကို ခြေထောက်နှင့် လိုက်နင်းသည်။

“ခွေးကမ္ပေးတဲ့ သမီး... သွား လှည်းပေါ်တက်၊ ဟေ့ကောင် အောင်ဘု... ရွာပြန်မောင်း၊ ရွာဆိုတာ... ဆရာတော်ကျောင်း ရောက်အောင် မောင်း”

သူကြီးသည် ဒေါသတကြီးနှင့် ကျွန်တော့်အား ရင်ဆိုင်သည်။

“ခွေးသူခိုး သေချင်းဆိုးလေး... နင့်ဖင်ပုပ်တော့မယ်၊ နင့်ဆရာတော်ကို ငါ လျှောက်မယ်... သိလား”

ကျွန်တော်သည် သူကြီးအား တောင်းပန်သည်။

“ဦးကြီးရာ ဆရာတော်ကို မလျှောက်ပါနဲ့၊ ဦးကြီးသမီး ကျွန်တော် ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး...”

“ငါ့သမီး နင် ဘာလုပ်လုပ် မလုပ်လုပ် နင့်ကိုတော့ ဆရာတော် လုပ်စေရမယ်၊ နားလည်လား”

သူကြီးမင်းသည် အားရပါးရကြိမ်းပြီး နွားချေးပုံတစ်ခု နင်းမိလေသည်ကိုပင် အမှတ်မပြုနိုင်ဘဲ လှည်းယာဉ်ပေါ်သို့ တက်၍ ထွက်ခွာသွားသည်။

ကျွန်တော်သည် ထွက်သွားသော လှည်းယာဉ်ထက်မှ မယဉ်နွယ် အားမျက်စိတစ်ဆုံး ဝမ်းနည်းစွာ လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် ကြေကွဲလေးပင်စွာနှင့် သူကြီး လွင့်ပစ်သွားသော ဆီးသီးများကို လိုက်၍ ကောက်သည်။

ဆီးသီးများကို ကောက်ပြီးသောအခါ ယခုတိုင် ကျွန်တော့်အား ကြောင်ကြည့်နေသော ကောက်ရိုးလှည်းထက်မှ သျှောင်တစောင်းနှင့်လူဆီ လျှောက်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုသူနဲ့ဘေးသို့ ခုန်တက်ဝင်ထိုင်၏။

“ကဲ... ဘထွေးလေး မောင်းဗျာ”

“ဟေ့ ငါ ဘယ်မောင်းရမလဲ...”

“ဆရာတော့် ကျောင်းပေါ့ဗျာ”

ဘထွေးက ကျွန်တော့်အား မျက်လုံးပြူးကြည့်သည်။

“ဆရာတော့် ကျောင်းရောက်ရင် မင်း ဖင်ပုပ်မှာပေါ့”

“ဆရာတော် ရိုက်တိုင်း ဖင်ပုပ်ရရင် ကျုပ်အခုလို ထိုင်တောင် မထိုင် နိုင်ဘူး။ မောင်းစမ်းပါဗျာ၊ သောက်ရေးထဲ ခင်ဗျားက ဝင်ပူနေပြန်ပြီ”

သျှောင်တစောင်းနှင့် လူက မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်သည်။

“ငါ့လူရာမင်းယောက္ခမကိုတော့ မဆဲဘဲနဲ့ ငါ့ကိုဘာလို့ ဆဲနေတာလဲ၊ မောင်းဆို မောင်းပျံ့မယ်ကွာ၊ ဟဲ့ကောင် ခွေးမသား ငနီနဲ့ ငညို၊ ခွေးလိုပြေးစမ်း၊ ခွေးလိုပြေးစမ်း...”

သူက အော်ရင်းဟစ်ရင်း ဤလောကဝယ် နှစ်ကောင်တည်း သူ့အမိန့် ကို နာခံဟန်ရှိသည့် နွားနှစ်ကောင်ကို သံဆူးတပ်ကြိမ်နှင့် ဘယ်ပြန် ညာပြန် တို့၍ အပြေးမောင်းသည်။

သူ့နွားများက ရေရှည်မပြေးနိုင်၊ ဝါးနှစ်ပြန်လောက် ရောက်သော် ပြန် နှေးသွားကြသည်။ ဆီကင်းသော လှည်းဝင်ရိုးမှ တအိအိ ညည်းညူသံ ပေါ်လာ သည်။ ဤလှည်းအိသံသို့ သူက ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နှင့် ဆိုလာသည်။

“ငယ်လေးရာ... ငါ့လူရာ၊ ရာဇဝတ်အိုးမှ မင်းက တုတ်နဲ့ထိုးပလေကွာ”

“ဘထွေးရွှေလွန်းကလည်း... ကျုပ်က ဘယ်အိုးကို တုတ်နဲ့ထိုးလို့လဲ”

“ဟ... နင့်ကောင်မလေးက ရွှေအိုးပေါ့ ငါ့လူရာ... လုပ်မှ လုပ်ပရဲ့ကွာ...”

“ကျုပ် ဒီကောင်မလေးကို တုတ်နဲ့မထိုးပါဘူး၊ ဆီးသီး သွားကောက် တာ”

“ကောင်မလေးက မင်းနဲ့ ဆီးသီးကောက် လိုက်တယ်”

“မလိုက်ရင် ခင်ဗျား သူ့မြင်ရမလားဗျ”

“အေး... ကောင်းပါ၊ ငါ့လူရာ ကောင်းပါ၊ ကောင်းပ”

ဘထွေးရွှေလွန်းနှင့် ကျွန်တော်သည် စကားမပြောဘဲ ဆက်လာခဲ့ကြ သည်။ အတန်ကြာမှ ဘထွေးသည် ဘာကို တွေးမိသည် မသိ၊ “ဟီး... ဟီး”ဟု ရယ်သည်။

“ငါ့လူ... မင်း ကောင်မလေးကို တကယ် ဆီးသီးကောက် ခေါ်သွား တာလား”

“ဆီးသီးကောက် မသွားလို့ ကျုပ်တို့က လင်မယားလုပ်တမ်း ကစား မှာလား”

“ဟယ်... ချီး၊ ငါ့လူက အိုးမလုံ အုံပွင့်နေပြန်ပြီ”

“ဘထွေးလေးက ကျုပ်ကို မယုံဘူးလား၊ ကျုပ် ကောင်မလေးကို ဘာမှ မလုပ်ပါဘူးဗျ”

ဘထွေးရွှေလွန်းသည် မျက်လုံးများ မှိတ်အောင် တဟဲဟဲ ရယ်သည်။

“မင်း မလုပ်ရင်တော့... ညံ့တာပေါ့ ငါ့လူရာ...”

“ကျုပ်က မယဉ်နွယ်ကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မင်း... ကောင်မလေး ပါးကို ဖက်မနမ်းခဲ့ဘူးလား”

“ပါးကို ဘာလို့ နမ်းရမှာလဲဗျ၊ ကျုပ် သူ့ခြေထောက်တော့ ကိုင်ခဲ့ တယ်”

“ဟား... ဟား... ဟေ့ဟေ့၊ ငါ့လူက ဒီလိုတော့ အဟုတ်သား၊ မင်း ခြေထောက်ကိုင်ပြီး ဘာဆက်လုပ်သလဲ”

“ဖုန်သိပ်ပေးတာပေါ့ဗျာ”

ဘထွေးရွှေလွန်းသည် ခေါင်းကို ခါသည်။

“မင်း သိပ်ရှော်တဲ့ ကောင်ကွာ၊ အေးလေ... မင်းတော့ ဖင်ပုပ်မှာပဲ၊ သနားလိုက်ပါရဲ့ကွာ...”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကိုးဆောင်တွဲကျောင်းသို့ ရောက်လာ၏။

ကျောင်းဝင်းအတွင်း၌ ကျောင်းသားနှင့် ကိုရင်တို့သည် ရေခပ်၊ ပန်းခူး လုပ်နေကြသည်။ ကျောင်းဝင်းအတွင်း၌ လောကဓာတ်ကျောင်းမှ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများအရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရသဖြင့် လောကဓာတ်ကျောင်းလည်း တက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ရိပ်မိသည်။ ကျွန်တော်က ရေတွင်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

ဧကသီကို လည်းပင်း၌ ပတ်ထားသော ကိုရင်သာခွေးက တိုင်ပေး သည်။

“တုပ်... တုပ်... တုပ်... ဖြုန်း”

ရေတွင်းကြီး ဆွဲနေသော ကျောင်းသား နက်ကျောနှင့် ကျန် ကျောင်း သားများက သံပြိုင်လိုက်၏။

“သန့်ဇင်ကျောကြီး တဝုန်းဝုန်း...”

ရေခပ်၊ ပန်းခူး ဆိုသော စကားကို ကျွန်တော် ရှင်းလိုသည်။ ကျောင်းရှိ သောက်ရေအိုးများနှင့် ဘုန်းကြီးချိုးရေအိုးမှန်သမျှ ကျွန်တော်တို့ ဖြည့်ရသည်။

ဤသည်ကား ရေခပ်တည်း။ ကျောင်းအတွင်းရှိ ပန်းမန်များကို ခူး၍ ညောင်ရေအိုးတို့၌ ထိုးရသည်။ ဤသည်ကား ပန်းခူးတည်း။

ရေခပ်၊ ပန်းခူးအပြီး၌ ဘုရားရှေ့မှောက်၌ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးစု၍ ပန်းကပ်ကြရသည်။ နက်ကျောသည် ငယ်သံပါအောင် အော်ပေးသည်။

“အရဟတ္တာရိ နဝဂုဏေဟိ၊ အရဟံ အစရှိသော ကိုးပါးသော ဂုဏ်တော်တို့နှင့် သမ္ပန္နာဂတံ၊ ပြည့်စုံတော်မူသော၊ နာထံ၊ လူနတ်တို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တော်မူသော ဗုဒ္ဓံ၊ သက်တော်ထင်ရှား သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားကို၊ ဥဒ္ဓိဿ၊ ရည်မှန်း၍ ...”

ဘုရားသို့ ရေ၊ ပန်းကပ်အပြီး၌ ဆရာတော်၏ လက်ထောက် ဦးပဉ္စင်း ဦးကောဝိဒသည် မေတ္တာတရား ပြည့်ဝစွာ ကြိမ်တုတ်ကိုကိုင်လျက် သပ္ပာယ်ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ကြွရောက်တော်မူလာ၏။

ကျောင်းသားများအားလုံး ငြိမ်နေခိုက် ဦးဇင်း၏ တင်းမာသော စူးရှသော အသံ ထွက်လာသည်။

“သန့်ဇင်...”

“ဘုရား...”

“ရှေ့ထွက်ခဲ့”

ကျွန်တော်သည် ရှေ့ထွက်၍ ဦးဇင်းအား ဦးချပြီး ကြမ်းပြင်၌မှောက်ပေးရသည်။

ဦးဇင်း၏ ကြိမ်စကြာသည် ကျွန်တော့်တင်ပါးသို့ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် (ကျွဲကြီး၊ ကျွဲကလေး)စက်သေနတ်ပစ်သည့်နှယ် ဆက်တိုက်ကျလာသည်။

ဪ... မယဉ်နွယ်အတွက် ကျွန်တော် ပထမဆုံး ရခဲ့သော ဆုလာဘ်တည်း...။ ။

(၃)

ဒဏ်ရာဦး

နောက်တစ်နေ့နံနက် ကိုးနာရီခန့် ဆွမ်းဟင်းခွက်ချရန် ကျွန်တော် ထွက်လာသော အခါ တင်ပါးတို့မှာ လမ်းလျှောက်တိုင်း နာနေ၏။ မည်မျှနာစေ၊ ဝတ္တရားကို ပျက်၍ မဖြစ်။

ကျွန်တော်တို့ရွာ၏ ကိုးဆောင်တွဲကျောင်း ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်းခံသည်မှာ တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။

ဆရာတော် အမှူးပြု၍ ဦးပဉ္စင်း ဦးကောဝိဒ၏တူ ကိုရင်လောစံ၊ သူကြီး တူ၊ မယဉ်နွယ်၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ကိုရင်သာခွေးနှင့် နောက်ဆုံးမှ ကိုရင်ကျပ်ခိုးစွဲ တို့သည် ရွာတစ်လျှောက် ဆွမ်းကိုသာ ခံသည်။ ဆွမ်းဟင်းအတွက်မူ ကြွေရည်သုတ် သံပန်းကန်ကလေးတို့ဖြင့် အိမ်ပေါက်စေ လှည့်လည်ဝေငှရန် ကျွန်တော်တို့ ဘုန်းကြီး ကျောင်းသားများက တာဝန်ယူရ၏။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများက ဆွမ်းဟင်းအတွက် သီးသန့်ထွက် သည်။ ဆွမ်းအတွက် ဘုန်းကြီးတို့က သီးခြားခံယူသည်။

ဆရာတော် အမှူးပြုသော သံဃာများသည် သင်္ကန်းရုံလျက် ရွာလယ် လမ်းမတစ်လျှောက် ကြွသွားကြသည်ကို ဆွမ်းဟင်းခွက်ဗန်းအား ခေါင်းရွက်ရင်း ကျွန်တော် ချောင်းဦးတံတားထက်မှ လှမ်းမြင်ရသည်။ နောက်ဆုံးမှ လိုက်ရသူ ကိုရင်ကျပ်ခိုးစွဲသည် ကျွန်တော့်အား မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြ၍ လက်သုံးချောင်း ထောင်ပြသည်။ ဤနေရာ၌ ကိုရင်ကျပ်ခိုးစွဲ၏ ဘွဲ့တော်ကို ကျွန်တော် ရှင်းထိုက် သည်ဟု ထင်သည်။

ကိုရင်၌ သူ၏ သီးခြားဘွဲ့ ရှိသည်။ သို့သော် ကိုရင်သည် ဆေးလိပ်အလွန် ကြိုက်၏။ ဆေးလိပ် မည်မျှသောက်သနည်း ဆိုသော် နှာခေါင်း ကျပ်စွဲအောင် သောက်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုရင်ကို ကိုရင်ကျပ်ခိုးစွဲဟု ခေါ်ကြ သည်။ လက်သုံးချောင်း ထောင်ပြသည့် အဓိပ္ပာယ်မှာ ဆေးပေါ့လိပ်သုံးလိပ် အရ ရှာရမည်။ မရှာမဖြစ်သော အကြောင်းလည်း ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် ရွာရိုးလျှောက်၍ အိမ်ပေါက်စေ့ ဆွမ်းဟင်းခွက် စုသည်။ သုံးအိမ်တွင် နှစ်အိမ်က ကန်တော့ဆွမ်း လုပ်ကြသည်။ အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းများက ကန်တော့ဆွမ်း ပို၍ လုပ်ကြသည်။

ကျွန်တော် တာဝန်ကျသော အပိုင်းမှ အိမ်စေ့ဝင်ပြီးသောအခါ ကျွန်တော့်လင်ပန်းထဲ၌ ဆွမ်းဟင်းခွက်လေးခွက် ကျန်နေသေးသည်။ ထုံးစံ အတိုင်း ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော် နိုင်သော ဘထွေးလေးတို့အိမ် အရင် ဝင်ခဲ့ သည်။

“ဟဲ့... ငယ်လေး၊ နင့်ဆွမ်းဟင်းခွက်တွေ မကုန်သေးပါလား”

အရိုးလေးရွှေမှုန်က ဗိုင်းငင်နေရာမှ လှမ်းမေးသည်။

“အေးဗျ... မကုန်လို့ ခင်ဗျားဆီ နှစ်ခွက် လာပို့တယ်...”

“ငယ်လေးရေ... တို့အိမ် ဒီနေ့တော့ ဆူးပုပ်ကြီးဟင်းပဲ ချက်တယ်”

“ဟာ ဟိုအိမ်ကလည်း ဆူးပုပ်ကြီးဟင်း... ဒီအိမ်ကလည်း ဆူးပုပ်ကြီး ဟင်း၊ အရိုးလေးတို့ကလည်း တစ်ခါတလေ ဝက်သားဟင်းလေး ဘာလေး ချက်ပါဦးဗျာ... ဗန်းထဲ ဆူးပုပ်ဟင်းချည်းပဲဆိုရင် ကျုပ်မျက်နှာငယ်တယ်ဗျ”

အရိုးလေးသည် သက်ပြင်းရှိုက်၍ ကျွန်တော့်အား ခါးထောက်ရင်း ရန်တွေ့သည်။

“ဝက်သား ဘီးစပတ်တုံးကြီး နေ့တိုင်း လောင်းချင်တာပေါ့ ငယ်လေး၊ ဒါပေမဲ့... ငါတို့က သူကြီး မဟုတ်ဘူး၊ နင့်ယောက္ခမအိမ် သွားပြီး ဟင်းခွက်ချပါ လား၊ ဝက်သားဟင်း မှန်မှန်ရမှာပေါ့”

ကျွန်တော်သည် အရီးလေးအား မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားကြီးက ဘာလို့ သူကြီးကို ကျုပ်ယောက္ခမလို့ ခေါ်ရတာလဲ”

“သိပါဘူးတော်... မင်း ဘထွေးလေး မနေ့က ပြောတာပဲ၊ မင်း မနေ့က ကောင်မလေးကို တောထဲခေါ်သွားတယ်ဆို”

“တော်စမ်းပါ အရီးလေးရာ... ဘထွေးလေးသာ သူကြီးကို သွားပြီး နွားလှည်းအလကား မောင်းပေး...၊ ကျုပ်က သူ့သမီးကို အလကားပေးတောင် မယူဘူး”

အရီးလေးသည် သဘောကျစွာ ရယ်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကို နောက်သည်။

“သောက်ပြော၊ ဘယ့်နှယ်ရေးပါ့မယ်၊ သောက်ရေသောက်၊ ပြောရေ ပြော သောက်နဲ့ပြောနဲ့ပေါင်း ငသန့်ဇင်”

ကျွန်တော်သည် ဒေါပွ၍ လင်ပန်းကို ခေါင်းပေါ် ပြန်ရွက်သည်။

“တော်ပြီဗျာ... ခင်ဗျားတို့အိမ် ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ဟင်းခွက် လာမချတော့ဘူး”

ဤသို့ဆိုပြန်သော် အရီးလေးသည် ကျွန်တော့်အား ပွေ့ဖက် ချော့မော့ သည်။

“ငယ်လေးကလည်း ဒေါသချည့်ပဲ၊ ကဲပါ... ဟင်းခွက် ပေးခဲ့ပါ၊ ဒါပဲ နော်... ဆူးပုပ်ဟင်း တစ်ခွက်ပဲ ရှိတယ်”

“တစ်ခွက်တည်း ရှိလည်း တစ်ခွက်တည်းပေါ့ဗျာ၊ ကျန်တဲ့ တစ်ခွက်ထဲ တော့ ထန်းလျက်ထည့်လိုက်နော်၊ အချိုပွဲအတွက် ရတာပေါ့”

ဤသို့ဆို၍ ကျွန်တော်သည် ကျန်သော နှစ်ခွက်နှင့်အတူ ကျွန်တော့် အိမ်ဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်သော် ကျွန်တော့် အစ်မ(အမေ) သည် နွားစာအတွက် ကောက်ရိုးနှင့် နှမ်းဖတ်နယ်နေရာမှထပြီး ကြိုဆိုလာ၏။

“ငယ်လေး... ဒီနေ့ အစ်မ ကြက်သားဟင်း ချက်ထားတယ်၊ မင်း ဟင်း ခွက်နှစ်ခုလုံး အစ်မ ကြက်သားဟင်း ထည့်ပေးလိုက်မယ်”

ကျွန်တော်သည် ဝါးလှေကားမှ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် တို့အိမ်မှာ ခြေတံရှည်ဖြစ်၍ အောက်၌ နွားထားပြီး အပေါ်၌ လူနေ၏။

မောမောနှင့် ကျွန်တော်သည် ဘုရားစင်အနီး သောက်ရေအိုးမှ ရေ သုံးခွက် ဆင့်၍ သောက်ချပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် အိမ်ခါးပန်း ကို ခု၍ ကြမ်းပေါ် ထိုင်သည်။ သို့သော် တင်ပါးမှ ဒဏ်တို့ကြောင့် မချိမဆံ့ နာကျင်သဖြင့် ဆတ်ခနဲ ပြန်ထမိသည်။

ဤသည်ကို နောက်မှ လိုက်တက်လာခဲ့သော အစ်မ မြင်သွားသည်။

“ငယ်လေး... ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကျွန်တော်သည် တင်းဆည်ထားသမျှ တာရိုးကျိုး၍ အစ်မရင်ခွင်၌ မျက်နှာအပ်ကာ အားရပါးရ ငိုကြွေးမိသည်။

“သား... ငယ်လေး ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဆရာတော် ရိုက်သလား”

“ဆရာတော်က ကျုပ်ကို အရမ်းမရိုက်ပါဘူး အစ်မရယ်၊ ဦးဇင်းက ရိုက်တာပါ။ သူကြီး လျှောက်တာနဲ့ ကျုပ်ကို ရိုက်တာ”

အစ်မက မနေ့က ကျွန်တော် ဘာဖြစ်ခဲ့သည်ကို သိပြီး ဖြစ်ဟန် တူ သည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမျှ ဆက်မမေး။ မျက်လုံးများ၌ မျက်ရည်ဝဲနေသော်လည်း တည်ငြိမ်စွာ ဆုံးမသည်။

“ဦးဇင်းက ငယ်လေးကို ရိုက်တာ ငယ်လေးလိမ္မာအောင်ပေါ့၊ ငယ်လေး ကလည်း ဆိုးတာကိုး၊ နောက်မဆိုးနဲ့ကြားလား၊ ကဲ ကဲ... အစ်မ လက်ဆေးပြီး ဆွမ်းဟင်း ခပ်လိုက်ဦးမယ်၊ မင်းအဘလည်း ပြန်လာခါနီးပြီ”

အစ်မ ဆွမ်းဟင်းခပ်ရန် ထသွားချိန်၌ ကျွန်တော်သည် ကြမ်းပြင်၌ ကြိုးစားထိုင်ရင်း အတွေးနယ်ခဲ့နေမိ၏။

အဘသည် အစက ဤရွာ၏ သူကြီးဟု ကျွန်တော် သိရသည်။ မယဉ် နွယ်၏ အဖေ ဦးသာဇံနှင့် အဘသည် ဘိုးဘွားများ လက်ထက်ကတည်းက သူကြီး ရာထူးပြိုင်ဖက် မတည့်သူများတည်း။

သာယာဝတီ သူပုန်ကြီးထစဉ် အဘသည် ဆရာစံ၏ ဂိုဏ်းဝင်လျက် ဤပြည်ခရိုင်တွင် ကုလားဖြူများကို တိုက်ခိုက်ခဲ့သည် ဆို၏။ အဘ သူပုန်ဖြစ် သော် ဦးသာဇံ သူကြီး ဖြစ်လာသည်။

ကျွန်တော် လူမှန်းသိတတ်စ။ လေးနှစ်သားအရွယ်၌ အဘကို သူတို့ ဖမ်းသွားသည်။ ထိုအချိန်မှာ အဘတို့ ခေါင်းဆောင် ဆရာစံကို ကြိုးပေးသတ် ပြီး တစ်နှစ်ကျော် ကြာခဲ့ပြီ ဆိုသည်။

အစ်မ၊ ဘထွေးလေးတို့နှင့်အတူ ကျွန်တော် မြို့တက်၍ စက်ရှင်ရုံးသို့ ခဏခဏ ရောက်ခဲ့ဖူးသည်ကို မှတ်မိ၏။ အင်္ကျီနီလက်ပြတ်နှင့် လက်ထိတ် သံခြေ ချင်းခတ်ထားသော အဘကို ကာကီရောင် ဗောင်းဦးထုပ်ချွန်းနီနီနှင့် ကုလား ပုလိပ်များ သေနတ်ထမ်း ခြံရံလျက် ရုံးထုတ်လာသည်ကို ကျွန်တော် ယခုတိုင် မြင်ယောင်နေသေးသည်။

အဘကို ထုချေကာကွယ်ပေးသူမှာ ရန်ကုန်မှ လာသည့် ဘိလပ်ပြန် ဝတ်လုံတော်ကြီးတစ်ဦးဟု မှတ်မိသည်။ ထိုဝတ်လုံတော်ကြီးကျေးဇူးကြောင့် အဘသည် သေဒဏ်မခံရဘဲ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျသည်။ အစ်မ၌ ရှိပစ္စည်း တို့လည်း ပြောင်သည်ဆို၏။

အဘကို တစ်ကျွန်းပို့မည့်နေ့ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်း သင်္ဘောဆီ အစ်မနှင့် ကျွန်တော် သွားနှုတ်ဆက်ကြခြင်းကိုလည်း မမေ့သေး။ အစ်မမှာ ငိုလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း အစ်မငိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ငိုခဲ့သည်။ အဘလည်း မျက်ရည်ကျ၏။

အဘကို ကျွန်တော်တို့ တစ်သက် ပြန်မတွေ့ရဟု ထင်ခဲ့သည်။ သို့ရာ တွင် နှစ်အတန်ကြာသော် အဘ ပြန်ရောက်လာ၏။ ဂျော့ဘုရင်ကြီး နတ်ရွာစံ၍ သူ့သားကြီးနောက် သမီးနှစ်ယောက်နှင့် သားငယ်ဂျော့ဘုရင်ကလေး နန်းတက် သောအခါ မဲပေါက်သဖြင့် အဘ လွတ်လာခဲ့သည် ဆို၏။

လွတ်လာခဲ့သည် ဆိုသော်လည်း အဘသည် ခုနစ်ရက်တစ်ခါ မြို့တက် ၍ ဂါတ်၌ လက်မှတ်ထိုးရသည်။ တစ်ရွာတစ်ကျေးလည်း သွားခွင့် မရှိ။ ထိုအခါ အဘ၌ ဘွဲ့တစ်ခု တိုးလာသည်။

“ခြေချုပ်ကြီး” ဟူသတည်း...။

ခြေချုပ်ကြီး ဆိုသည်မှာ ရောမလူဆိုးကြီးဟု ကျွန်တော် နားလည် ထားသည်။ အများကလည်း ဤအတိုင်း ပြောကြသည်။ အဘကို လူဆိုးကြီး မဟုတ်၊ မျိုးချစ်ကြီးဟု ခေါ်သူတစ်ဦး ရှိသည်။ ထိုသူမှာ မယဉ်နွယ်တို့ လောက ဓာတ် ကျောင်းအုပ်ကြီး ဆရာကိုအုန်းဖေပင် ဖြစ်သည်။

ဂျပန်ဝင်ပြီးနောက် အဘသည် ခြေချုပ် မဟုတ်တော့ ဆိုသည်။ ဂါတ်

သို့လည်း လက်မှတ်သွားမထိုးရတော့။ သို့ရာတွင် အဘ သူကြီးပြန် မဖြစ်။ ဤသည်ကို ကျွန်တော် နားမလည်။

အဘကို တစ်ကျွန်းပို့ခဲ့သည်မှာ ယခု ဂျပန်တို့နှင့် စစ်ဖြစ်နေသော အင်္ဂလိပ်ကုလားဖြူများ ဖြစ်သည်။ ကုလားဖြူတွေ ထွက်ပြေးရပေမယ့် ကုလားဖြူလက်ထက်က သူကြီးဦးသာဇံသည် သူကြီးပင် ဆက်ဖြစ်နေသည်။ ဒါတွင်မက ကုလားဖြူ လက်ထက်က ပုလိပ်ဌာနပိုင်ကြီးနှင့် တိုက်ပိုင်ကြီးတို့လည်း ဤအတိုင်း ဤအတိုင်းပင် ရှိကြသည်။ ဘာကြောင့်နည်း။

အဖြေကို ကျွန်တော် မသိ။ ကျွန်တော် သိသည်မှာ အဘသာ သူကြီး ဖြစ်နေလျှင် ကျွန်တော် ဤမှ တင်စုတ်အောင် အရိုက်ခံရမည်မဟုတ်၊ ပြီးတော့... မယဉ်နွယ်ကဲ့သို့ပင် လောကဓာတ်ကျောင်း၌ အရုပ်လှလှပါသော စာအုပ်လေးတွေ ကိုင်၍ နေရမည်။

ကျွန်တော်သည် အဘ ပြန်လာလျှင် ပြောချင်သည်။ ပြောနိုင်ရန် စိတ်ကူး စီစဉ်နေလိုက်၏။

မကြာမီပင် အဘ ပြန်လာသည်။ အဘသည် လက်တွင်းမှ ကုလားပဲညွန့်များကို အစ်မအား အောက်မှ လှမ်းခေါ်ပေးလိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်မတက်သေးဘဲ ခြေလက်ဆေးကြောသည်။ အဘ အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့သောအခါ ကျွန်တော်က အဘကို မမြင်ချင်ဟန်ဆောင်၍ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလှဲနေ၏။ အဘက သူ့ခြေထောက်နှင့် ကျွန်တော့်ပေါင်ကို အသာတို့ခတ် ကျီစားနှုတ်ဆက်သည်။

“ခွေးငသန့်ဇင်... တိရစ္ဆာန်၊ ကျွမ်းပြန်ကိုလည်း(န)သတ်မည်”

အဘသည် စ နေကျစကားဖြင့် ကျွန်တော့်အား လှမ်းနောက်နေသော်လည်း ကျွန်တော်က မျက်နှာစုစုထား၍ တည်တည်ကြီး နေလိုက်သည်။

အဘက ရေအိုးစင်မှ ရေသုံးမှုတ်ခန့် ဆက်တိုက်သောက်ချ လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အနား ဝင်ထိုင်သည်။

“ဘာစုနေတာလဲ ငယ်လေး... ဦးဇင်းက ဆော်ပလော်တီးလား၊ ... ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က မဖြေ။ အံ့ကြိတ်၍သာ နေသည်။ ဤသည်ကို အဘက သူ့ဟာသူ ဘာသဘောကျသည် မသိ၊ တဟားဟား ရယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အဘပါးစပ်မှ ကျွန်တော် ကြားနေကျ စကား ကြားရပြန်သည်။

“တုတ်နဲ့ အဆော်ခံရတာများ ဒီလောက်ဖြစ်နေသလား ဟား...ဟား... ငါ့သားတဲ့ကွာ၊ မင်း မရှက်ဘူးလား... တုတ်ဆိုတာ အလကားပါကွ၊ ဓားဆိုတာ ရယ်စရာ...၊ ငယ်လေးက ပျော့သေးတာကိုး...”

“ကျုပ် တုတ်နဲ့ အဆော်ခံရတာ အမှုမထားပါဘူး...၊ အဘကို အရာ ရောက်တာ တစ်ခုပြောချင်လို့”

အဘသည် ကျွန်တော်၏ ကြီးကျယ်သော စကားကြောင့် မျက်လုံးကြီး ပြူးပြီး ကြည့်သည်။

“ဟ... ကျယ်လိုက်တာ ငါ့ကောင်ရ၊ အိမ်း... အိမ်း... အမိန့်ရှိစမ်းပ...”

“အဘ သူကြီး ဘယ်တော့ ပြန်ဖြစ်မလဲ”

ကျွန်တော်၏ မမျှော်လင့်သော စကားကြောင့် အဘသည် ခေတ္တ ငိုငံ သွားသည်။ ခဏ၌ မျက်နှာသည် တင်းမာ၍ သွားသည်။

“ဘယ်တော့မှ ပြန်မဖြစ်ဘူး... ဖြစ်လည်း မလုပ်ဘူး”

“အဘ မဖြစ်ချင်ပေမယ့် ကျုပ် ဖြစ်ချင်တယ်ဗျ”

အဘသည် ကျွန်တော့်အား ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ အဘ၏ တင်းမာ သော မျက်နှာ၌ ပြုံးရိပ် မသိမသာ ပေါ်လာသည်။

“မင်းကို ဘယ်သူ မြှောက်ပေးလို့ အရူးထရတာလဲ”

“ကျုပ် အရူးထနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ် ပြောနေတာ”

“မင်းက ဘာလို့ သူကြီးဖြစ်ချင်ရတာလဲ”

“အဖေကြီး(အဘိုး)ကလည်း သူကြီးပဲ၊ အဘလည်း သူကြီးဖြစ်ခဲ့ဖူး တာပဲ၊ အခု သူကြီးဦးသာဇံကြီးမှာ သားမှ မရှိဘဲ၊ သူသေရင် ကျုပ် သူကြီးလုပ် မယ်”

အဘ၏ တင်းမာသော မျက်နှာသည် အနည်းငယ် လျော့သွား၍ သက်ပြင်းရှိက်သည်။ ထို့နောက် လေသံပျော့လျက် ဆိုသည်။

“အေးလေ... သူကြီး ဖြစ်ချင်ရင် ကြိုးစားပေါ့”

“ကျုပ် ကြိုးစားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဘုန်းကြီးကျောင်း ကျုပ် မနေချင် ဘူး”

“ဘာပြောတယ် ငယ်လေး”

“ကျုပ် လောကဓာတ်ကျောင်း တက်ချင်တယ်ဗျာ”

အဘ ငိုသွားပြန်သည်။ အဘသည် နေရာမှ ထ၍ ကြမ်းပြင်၌ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်သည်။ အဘ ဤသို့ လမ်းလျှောက်လျှင် စိတ်ထိခိုက်၍ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် နားလည်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် နေရာမှ ထလိုက်လျှင် အဘရှေ့တွင် ရိုသေစွာ တောင်းပန်သည်။

“ကျုပ် မသိသား ဆိုးဝါးတာ မဟုတ်ပါဘူး အဘရယ်၊ အဘတို့မှာ ငွေ စ ရှားတာ ကျုပ်သိပါတယ်၊ ကျုပ် ဒီနေ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ထွက်ပြီး အလုပ် လုပ်ချင်တယ်”

အဘသည် စူးရှစွာ ကျွန်တော့်အား တစ်ချက် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာကွ... မင်းက အလုပ်... လုပ်မယ်”

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ် အလုပ် လုပ်မယ်၊ မြို့က ကိုညွန့်မောင်ကြီးတို့ ဆိုင်အတွက် ကျုပ် အထည်ကောက်ပေးမယ်၊ အလကပွစက်ကြီးလည်း ကျုပ် စပါးတိုက်ပေးမယ်၊ ကျုပ် ငွေစ ရရင် ကျုပ် ကျောင်းတက်မယ်”

အဘသည် လမ်းလျှောက်ရာမှ ရပ်လိုက်သည်။ အဘက ကျွန်တော့်အား ငြိမ်၍ စူးစိုက်ကြည့်နေသဖြင့် နားရင်း အတီးခံရတော့မည်လော... ဟု ကျွန်တော် ထိတ်လန့်သွားသည်။

သို့ရာတွင် အဘ၏ လက်နှစ်ဖက်သည် ကျွန်တော့်လက်မောင်းများဆီ သို့ ယုယစွာ ဆုပ်ကိုင်လာသည်။ အပြုံးနှင့် အမဲရောသော အဘ၏ မျက်နှာကြီး သည် ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ထိခိုက်ဖွယ် ဖြစ်နေ၏။

“ငယ်လေးကို အဘ ကျောင်းထားမှာပေါ့၊ ငယ်လေး အလုပ်လုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဒီတစ်နေ့ပြီးရင် အဘ ငွေ စ ချောင်မှာပါ၊ ကြားလား... ကဲ သွားတော့ သွားတော့...”

အစ်မကလည်း ဟင်းခွက်များ ယူလာပြီး ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဟင်းခွက်များကို လင်ပန်းတွင် ထည့်ရွက်လျက် ရွာစဉ်တစ်လျှောက် လာလမ်း အတိုင်း ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

ဟင်းခွက်အားလုံး ပြန်သိမ်းပြီးသော် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းဆီသို့ အမြန်ပြန်ခဲ့သည်။

ဆွမ်းစားချိန်ကျလျှင် ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှ ကြေးစည်နှင့် သားရေ စည်ကြီး အသံသည် နောင်ဒိုင်းသံ မြည်ဟိန်း၍ တစ်ရွာလုံး ကြားနိုင်သည်။

ဆွမ်းစားစည်သံထက် နောက်ကျမှ ကျောင်းပြန်ရောက်သူအတွက် ကြိမ်စကြာသည် အဆင်သင့် စောင့်နေတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အမြန် ဆုံး သုတ်လာခဲ့သည်။

အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူသော ကျယ်ဝန်းသည့် ကျွန်တော်တို့၏ ကိုးဆောင်တွဲ ကျောင်းဝင်းအတွင်း၌ လက်ယာဘက်တွင် သွပ်မိုး၊ ပျဉ်ထောင်နှင့် ဆရာကိုအုန်းဖေ၏ လောကဓာတ်ကျောင်း ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် ဗန်းကိုရွက်၍ ခပ်သုတ်သုတ် ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာစဉ် လောကဓာတ်ကျောင်း နောက်ဖေး စောင်းခြမ်းပင် အကွယ်မှ အသံ တစ်သံ ကြားရ၏။

“သန့်ဇင်...”

ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်သောအခါ စောင်းခြမ်းပင် အကွယ်မှ ခိုးကြောင် ခိုးဝှက်နှင့် ကျွန်တော့်အား လှမ်းခေါ်နေရှာသော မယဉ်နွယ်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ပျာပျာ သလဲ စုံစမ်းကြည့်ပြီး မယဉ်နွယ် အနီးသို့ ကပ်လိုက်၏။

စောင်းခြမ်းပင်ခြားသော ဟိုမှာဘက်မှ မယဉ်နွယ်၏ မျက်သားပြာသော မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းကလေးကို ရင်ဆိုင်ရသည်။

“သန့်ဇင်... ငါအိမ်သာထွက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး နင့်ကိုစောင့်နေတာ”

“ငါ့ကို စောင့်နေတယ်... ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

မယဉ်နွယ်၏ မျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်ဝဲသွားသည်။

“ဘာလုပ်ဖို့ရမလဲ... နင် ငါ့ကြောင့် မနေ့က အရိုက်ခံရတယ် ဆို”

“နင့်ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးဟယ်... ငါ ရေခပ် ပန်းခူး နောက်ကျလိုပါ”

“အေးလေ... ငါ့ကြောင့်ပဲ နင် နောက်ကျတာ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် မဖြေနိုင်...၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် မယဉ်နွယ်လည်း စိတ် မကောင်း မဖြစ်စေလို။

“မဟုတ်ပါဘူး မယဉ်နွယ်ရယ်...၊ ပြီးတော့ တို့ဘုန်းကြီးကျောင်းသား တွေအတွက် အရိုက်ခံရတာ အဆန်း မဟုတ်ပါဘူး”

မယဉ်နွယ်သည် နောက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်၍ ကျွန်တော့်ဘက် ပြန်လှည့်ကာ ချစ်စဖွယ် ပြုံးသည်။

“သန့်ဇင်၊ နင့်ကို ငါဘာပေးရမုန်းမသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဟောဒီမှာ လက်ကိုင် ပဝါကလေး တစ်ထည် ယူလာခဲ့တယ်၊ ငါ့ခါးကြား မညှပ်ရသေးပါဘူး၊ မီးပူ တိုက်ပြီး အသစ်စက်စက်၊ ရော့... ယူ”

ကျွန်တော်က လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

ပိတ်သားဖြူဖြူဝယ် အပြာရောင် နှုတ်ခမ်းသတ်ထား၍ ထောင့်တစ် ထောင့်၌ လက်ပန်းထိုးထားသော အစိမ်းရောင်ပန်းပွင့်နှင့် အဝါရောင် လိပ်ပြာ ကလေး ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် လှပသော လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို ကြည့်ရင်း ရိုးသား စွာ ပြန်မေးမိသည်။

“ငါ အဲဒီ လက်ကိုင်ပဝါကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

မယဉ်နွယ်သည် မျက်လုံးကလေးပြူး၍ ကျွန်တော့်အား ကြည့်သည်။
ထို့နောက် အမျိုးအမည် မသိသော အပြုံးကလေးတစ်ရပ် ပေါ်လာသည်။

“ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာ နင် မသိဘူးလား၊ နောက်တစ်ခါ နင် နှပ်ညှစ်ရင် ပုဆိုးနဲ့ မသုတ်နဲ့၊ အဲဒီလက်ကိုင်ပဝါနဲ့... သုတ်၊ သိလား”

ကျွန်တော်က လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို သေချာစွာ ပြန်ကြည့်သည်။
ထို့နောက် ရင်တွင်းရှိသမျှ အမှန်ပြောသည်။

“နင့် လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို ငါ နှပ်မညှစ်ရက်ပါဘူး မယဉ်နွယ်ရာ၊ ငါ့အိတ်ထဲမှာ ထည့်သိမ်းထားပါမယ်”

ကျွန်တော်သည် လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို အင်္ကျီအိတ်အတွင်း ထည့်ရာ အင်္ကျီအိတ်အတွင်း၌ ခိုးလိုးခုလုအရာများကို စမ်းမိသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရ ထုတ်ယူမိသည်။

“မယဉ်နွယ်၊ မနေ့က နင့်အဖေကြီး ပြိုဟ်နှောက်လို့ နင် ဆီးသီးတွေ ပစ်ထားခဲ့ရတယ်၊ အတော်ပဲ ငါ့အိတ်ထဲမှာ သုံးလုံးကျန်သေးတယ်၊ ရော့... ရော့... နင် စားဖို့”

ကျွန်တော်သည် လှမ်းပေးနေရာမှ သတိရလျက် လက်ပြန်ဆုတ်ကာ ဆီးသီးများကို မယဉ်နွယ် ပေးသော လက်ကိုင်ပဝါကလေးနှင့် ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။

“ရော့... အင့်... စားတော့”

မယဉ်နွယ်သည် ဆီးသီးများကို ပါးစပ်တွင်း ထည့်ထားသည်။ စားရင်း လည်းပါးခွက်ကလေးပေါ်အောင် ပြုံးရင်း... ကျွန်တော့်အား စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

မယဉ်နွယ်၏ ပါးကြောကလေးများ စိမ်းနေရုံမက ပါးမို့ကလေးများ ကလည်း နီနေသည်။ ပထမဦးစွာအဖြစ် ဘထွေးရွှေလွန်း ပြောသကဲ့သို့ ဤပါး ကလေးများအား နမ်းလိုက်ရလျှင် အလွန်ကောင်းလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် စဉ်းစား မိသည်။

ဤသို့ ကြည်နူးစွာဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် မယဉ်နွယ်သည် တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦးကြည့်နေခိုက် မယဉ်နွယ်၏ မျက်လုံးကလေးများ ပြူးကျယ်သွားသည်။

“ဟော... ဟိုမှာ...”

ပြောပြောဆိုဆို မယဉ်နွယ်သည် ဇက်ပုင့်လျှိုး၍ ထွက်ပြေးသွားသည်။ နောက်သို့ ကျွန်တော် လှည့်လိုက်သောအခါ ဆွမ်းခံမှ ပြန်လာသော ဆရာတော် အမှူးပြုသည့် ကျောင်းရှိ ဦးဇင်း၊ ကိုရင်များကို မြင်ရသည်။

ဆရာတော်နှင့် ဦးဇင်းမှာမူ ဆွမ်းခံကြွလျှင် ဘေးဘီနှင့် ရှေ့သို့သုံးတောင် ခန့် ပိုမကြည့်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့အား မြင်ဟန်မတူ။ သို့ရာတွင် လောစံ၊ သာဓွေး၊ ကျပ်ခိုးစွဲတည်းဟူသော သုံးပါးသော ကိုရင်တို့၏ ပြောင်လက်သော ဦးပြည်းများ သည် ဆရာခိုကြီး၏ ရုပ်သေးစင်မှ သမင်ခေါင်းများသဖွယ် လည်ပြန်၍ ကျွန်တော့် အား ကြည့်သွားကြသည်။

ကျွန်တော်သည် သက်ပြင်းရှိုက်၍ ကျောင်းဆီသို့ ကိုရင်တို့ နောက်ပါးမှ ကုပ်ကုပ်သုတ်သုတ် ပြန်လိုက်ခဲ့၏။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းကြီးသည် မြင့်မားသော ကျွန်းတိုင်ကြီးများဖြင့် မြေမှ ဆင်တစ်ရပ်စာ မြင့်ဆောက်ထားသည်။ ကိုးဆောင်တွဲကျောင်း ဟူသော အမည်ပီပီ အဆောင်ကိုးဆောင် ရှိသည်။ လက်ဝဲဘက်(မြောက်ဘက်) အစွန်ဆုံး အဆောင်သည် ဆွမ်းစားဆောင် ဖြစ်သည်။ ဆွမ်းစားဆောင်အောက်၌ ကပိယ ကိုစံကွန် အပိုင်စားသော မီးဖိုချောင် ရှိသည်။ ဆွမ်းစားဆောင်၏ အနောက်ဘက် ထောင့်မှ တံတားသဖွယ် သွယ်တန်းလျက်ရှိသော စင်္ကြံသည် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့် ရှိ ဘုန်းကြီးကုဋ်များဆီသို့ ဦးတည်ပြေးနေသည်။

ဆွမ်းစားဆောင်၌ ကျွန်တော်၊ နက်ကျော၊ သောင်းဟန်၊ ဝွေးကျား၊ ပါစိနောင်၊ တိမ်တစ်လုံး၊ ကြက်ရိုး၊ ပန်းနာချောက်စောင်း ငထစ် အမှူးပြုသော ဆွမ်းဟင်းခွက် တာဝန်ခံ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတို့ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် လက်အုပ်ချီရင်း တန်းစီရသည်။

စားပွဲဝိုင်းလေးများထက် ကျွန်တော်တို့ သယ်ဆောင်လာသော ဆွမ်းဟင်းခွက်များ အဆင်သင့် ရှိနေသည်။ ကိုရင်လောစံ အမှူးပြုသော ကိုရင်များက ဟင်းကောင်းခွက်တို့ကို ရွေးချယ်၍ ဆရာတော်နှင့် ဦးဇင်းတို့ဝိုင်း ပို့ရသည်။ ဝက်သား၊ ကြက်၊ ဘဲ၊ အမဲ စသော ဟင်းကောင်းဟင်းလျာတို့သည် ဆရာတော်နှင့် ဦးဇင်းစားပွဲ ရောက်သည်။ ငါး၊ ပုစွန်၊ ဖားကင်၊ ကြွက်ကြော်၊ ပုတတ်သား၊ ဘဲဥ၊ ချဉ်ရည်တို့သည် ကိုရင်တို့ စားပွဲ၌ ကျန်ရစ်၏။ ပဲကြီးနှင့် ဆူးပုပ်ကြီးဟင်း၊ ဆူးပုပ်ကလေးဟင်းချို၊ ကင်းပုံသီးဟင်း၊ ခရမ်းသီးအိုးကပ် ဤသည်တို့က ကိုရင်စားပွဲနှင့်ဆရာတော်စားပွဲဆီတစ်ဝက်စီရောက်သွားသည်။ မည်သို့ရောက်ရောက် အပြီးသတ်ကျလျှင် ဆူးပုပ်၊ ပဲကြီး၊ ခရမ်းသီး အမှူးပြုသော ဤဟင်းတို့သည် ကျွန်တော်တို့ဘုန်းကြီးကျောင်းသားစားပွဲသို့ရောက်လာမည်မှာ ဆွမ်းစားအပြီး ကြေးစည်တီးလျှင် ရန်လုံအမှူးပြုသော ခွေးတို့ အူမည် သေချာသည့်နည်းတူ ကျွန်တော်တို့အတွက် သေချာနေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ခံခဲ့သော ဆွမ်းဟင်းခွက်များတွင် ဟင်းတို့အပြင် အချို့ပွဲအတွက် အစားများလည်း ပါ၏။ ဤအချို့ပွဲများတွင် ရာသီအလိုက် ပေါ်သော သစ်သီး သစ်ကောင်းများ၊ ဆန္ဒန်းမကင်း၊ ဟလဝါ၊ ထိုးမုန့်ကဲ့သို့ မုန့်ကောင်းများ၊ ထန်းလျက် ပေါက်ပေါက်ဆုပ်ကဲ့သို့ အချိန်မရွေး ရနိုင်သော ချိုချဉ်ခဲဖွယ်များ၊ ရခိုင်ငှက်ပျောသီး၊ မာလကာသီးမှည့်၊ ဆီးချို ဆီးချဉ်စသော အပေါစား သစ်သီးများတို့လည်း ပါ၏။

နံ့သာပုငှက်ပျောသီး၊ သရက်ပျဉ်၊ ငှက်ပျောခြောက်၊ ဆန္ဒန်းမကင်း၊ ဟာလဝါထိုးမုန့် စသည်တို့သည်က ဆရာတော်တို့ ဝိုင်းသို့ သမဝါယမစနစ်နှင့် ညီမျှစွာ ရောက်သွားသည်။

အခွံမည်းနေသော ရခိုင်ငှက်ပျောသီး၊ အစေ့မာသော မာလကာသီး၊ ဆီးချဉ်သီးတို့မှာ ကျွန်တော်တို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား အချို့ပွဲဝေပုံကျအတွက် သစ္စာရှိစွာ ရောက်လာမည်မှာလည်း အလွန်သေချာသည်။

ဤသို့လျှင် အစားအသောက်ကို တရားမျှတစွာ ကိုရင်တို့က ခွဲဝေပြီး သောအခါဆရာတော်သည် ကြွလာ၍ ဝိုင်းရိုအကောင်းဆုံးသော ဟင်းလျာချိုချဉ် တို့ကို ရွေးနုတ်ပြီး ပြောင်လက်အောင် တိုက်ထားသော ကြေးလင်ပန်းထက် ထည့်ကာ ဘုရားဆွမ်းတော်ပွဲကို ကိုယ်တိုင်ပြင်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများက ဤဆွမ်းတော်ပွဲကို ယူ၍ မြောက်ဘက် အဆောင်ရှိ ဆင်းတုတော်ကို ကပ်ကြရသည်။

“အရဟတ္တာရိ နဝဂုဏေဟိ အစရှိသော...”

ဤသို့ အစချီ၍ ဟစ်သူက ဟစ်သည်။ တစ်ယောက်ဖင် တစ်ယောက် ဆိတ်၍၊ တစ်ယောက်ကုပ်ပိုး တစ်ယောက် အုပ်နေသူ ကျောင်းသားများလည်း ရှိ၏။ ဤဆွမ်းကပ်ပွဲကို ကိုရင်တစ်ဦး ကြီးကြပ်ရသည်။ ယနေ့ဆွမ်းကပ်ပွဲ၌ ကိုရင်ကျပ်ခိုးစွဲ အကြီးအမှူးပြု၏။

ဆွမ်းကပ်ပြီးသော ဘုရားဆွမ်းတော်တင် လင်ပန်းကို အပြေးလုယက် ကြသည်။ သို့သော် ဤလင်ပန်းကို မည်သူ စွန့်ခွာရမည်မှာ ယနေ့ ကိုရင်ကျပ်ခိုး စွဲ ဆုံးဖြတ်ရမည်။ အချိန်အချက် ရှိသည့်အတိုင်း ကိုရင်ကျပ်ခိုးစွဲသည် လင်ပန်း ကို ကျွန်တော်အား ပေးသည်။ ကျန်ကျောင်းသားများက ကြေးစည်နှင့် သားရေ စည်ဆီသို့ ပြေး၍ လုကြပြန်သည်။

ကြေးစည်မှာ အဝိုင်းဖြစ်၍ ငရုတ်ကျည်ပွေ့တုတ်တို့နှင့် ထုရသည်။ တစ်လံခန့်ရှည်သော စည်ကြီးကိုမူ ထိပ်၌ ဖုထုံးပါသော သင်္ကန်းစုတ်နှင့် လွဲ၍ လွဲ၍ ထုရသည်။

ကြေးစည်ထုသမားက “နောင်... နောင်... နောင်...” ဟု သုံးချက် ထုသည်။ စည်တီးသမားက သင်္ကန်းဖုထုံးကို လွဲကာ စည်းချက်အလိုက် ‘ဒိုင်း’ ခနဲ ထုသည်။ ထိုအခါ ‘နောင်... ဒိုင်း’ ဟူသော အသံတို့သည် တစ်ရွာလုံး ကြားကြသည်။ ဤအသံများကို ပြုရခြင်းကို ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများ အလွန် ပျော်သည်။ ထို့ကြောင့် ကြေးစည်ထု ကျည်ပွေ့နှင့် စည်းတီး သင်္ကန်းစုတ်ကို လုကြရသည်။

ယနေ့တွင်မူ ကျွန်တော်သည် ဘုရားဆွမ်းတော်တင် လင်ပန်းရခဲ့၍ “နောင်... ဒိုင်း” ထုရန် အမှုမထားတော့ဘဲ မီးဖိုချောင်ဆီ ဆင်းခဲ့သည်။ ရန်လုံ နှင့်အောင်နက် အမှူးပြုသော ခွေးတို့သွားရည်တများများ ကြည့်နေခိုက် ကျွန်တော်

သည် ဆွမ်းတော်ပွဲမှ ကြက်သား၊ ဝက်သားဟင်းတို့ကို ထမင်းနှင့် နယ်၍ မြိန်ရေရှက်ရေစားသည်။ ဟာလဝါနှင့် ဆွမ်းမကင်းတို့ကိုလည်း အသင့် ယူလာသော အင်ဖက်နှင့်ထုပ်၍ အိတ်ထဲ ထည့်သည်။

ဘုရားဆွမ်းတော်တင် စားလျှင် ဉာဏ်ထိုင်း ဆွံ့အတတ်သည်ဟု စာမတတ်သူတို့က ယုံကြည်သည်။ သင်္ဂြိုဟ်တတ်သော ကျွန်တော်တို့ကမူ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ထက် မြင့်မြတ်သူသည် ဤလောက၌ မရှိ၊ ထို့ကြောင့် ဘုရားဆွမ်းတော်တင်စား၍ ဘုန်းမနိမ့်သည့်အပြင် ဘုန်းပိုကြီးမည်ဟု ယထာဘူတကျစွာ ယုံကြည်၏။

ဆရာတော်သည် ဘုရားဆွမ်းတော်တင်ပွဲ မကျမီ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရိုး ထုံးစံမရှိသဖြင့် ဆွမ်းတော်ပွဲကျချိန်နှင့် ဘုန်းကြီးဆွမ်းစားချိန်သည် အချိန်အတန် ကွာလှမ်းသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုရင်ကျပ်ခိုးစွဲ ကျွန်တော့်အား လာတွေ့သည်။

“ဟေ့ကောင် သန့်ဇင်... ငါ မှာလိုက်တာကော...”

ကျွန်တော်သည် ခါးကြားမှ ဗန်ပွေးဖက် ဆေးလိပ်သုံးလိပ်ကို ထုတ်ယူသည်။

“ကိုရင် နှစ်လိပ် ယူပေါ့ဗျာ၊ ကျန်တစ်လိပ်ကတော့ ကျုပ်ဖို့”

အမှန်ကို ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရလျှင် ထိုအချိန်ကစ၍ ကျွန်တော်သည် ဆေးလိပ်ကို နှာခေါင်းမှ အငွေ့ထွက်ရုံ သောက်တတ်သည်မက အဆုတ် ရောက်အောင် ရှိုက်၍ရှိုက်၍ သောက်တတ်နေပြီ။ ဤတွင်လော မကသေး၊ ကွမ်းယာဆေးကြီးကိုလည်း ပါးစောင်နှင့် သွားကြားညှပ်ကာ ငုံတတ်ခဲ့ပြီ။

ကိုရင်ကျပ်ခိုးစွဲက “အေးပါ... အေးပါကွာ” ဟု ဆိုရင်း ဖြူဖပ်ဖြူရော် ရှိအပ်သည့် ဗန်ပွေးဖက်နှစ်လိပ်ကို လှမ်းယူသည်။ ထို့နောက် လေသံတိုးတိုးဖြင့် ကျွန်တော့်အား လျှို့ဝှက်သတင်းပေးသည်။

“မင်း မနက်က မယဉ်နွယ်နဲ့ စကားပြောတာ လောစံရော၊ သာခွေးရော၊ ငါရော မြင်တယ်၊ အဲဒါ သာခွေးက သူ့နှမနဲ့ စကားပြောရမလား ဆိုပြီး မင်းကို ဓားကြိမ်းကြိမ်းနေတယ်”

“သာခွေးကို ကျုပ် မမူပါဘူးဗျာ...”

“အေးလေ... ငါက သတိပေးတာပါ...၊ မင်း မမူတာတော့ ငါ အသိသားပေါ့”

ကိုရင်ကျပ်ခိုးစွဲသည် ဤမျှလာပြော၍ ဆွမ်းစားရန် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။

ဘုရားဆွမ်းတော်တင်ပွဲကို အဝအုပ်ခဲ့၍ ဝမ်းပြည့်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းမြောက်ဘက် သရက်တောဆီသို့ ထွက်ခဲ့၏။

ဤသရက်တော အရိပ်၌ ဘယ်ခေတ်က ဆောက်လာခဲ့သည် မသိ။ ပြိုချင်တိုင်း ပြို၍ ပျက်ချင်တိုင်း ပျက်နေသော ကျောင်းအိုကြီးတစ်ခု ရှိသည်။

ဤခမ်းနား စုတ်ပြတ်လှစွာသော ရိပ်သာကြီးကား ကျွန်တော်၏ ချစ်လှစွာသော ဦးလေးပု(ဝါ)အရူးကြီးကိုပု စံရာ နန်းမဟာကြီးတည်း။

လှေကားထစ် သုံးထစ် ပြုတ်နေသော ဆွေးမြည့်သည့် လှေကားမှ ကျွန်တော် တက်ခဲ့သည်။

အရောင်အသွေးမပေါ်ဘဲ ခြံကိုက်ရာ ကနုတ်ပန်းဆင်အပ်သော သေတ္တာတစ်ခုဘေး၌ ဦးလေးပုသည် သူ့ အနှစ်သက်ဆုံးသော အာဟာရတို့အား မှီဝဲသုံးဆောင်နေ၏။

ဦးလေးပု၏ လက်တွင်း၌ မမှည့်တမှည့် ဥသျှစ်သီးတစ်လုံး ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်သော် ဦးလေးပုသည် ဝမ်းသားအားရ ဆီးကြို၏။ ဆီးကြိုပြီးသော ဦးလေးပု၏ သွားများသည် ဖြူစင် ဝင်းလက်နေသည်။ ဦးလေးပုကို ရူးသည်ဟု တစ်ရွာလုံးက ခေါ်သော်လည်း ဦးလေးပုသည် တမာရိုးဖြင့် သူ့သွားများကို ထမင်းအိုးတစ်အိုးတည်ခန့် တိုက်သည်။

ဦးလေးပု၏ ရှည်နေသော ခေါင်းတုံးဆံတောက် တန်ဆာဆင်သည့် နောက်စေ့၌ သွေးညိုညိုတို့ ခြောက်ကပ်နေသည်။ နဖူးထောင့်၌လည်း သွေးခြောက်ဥသော ဒဏ်ရာတစ်ခု ရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် ပူပန်စိုးရိမ်စွာဖြင့် မေးသည်။

“ဦးလေးပု ဆွမ်းစားချိန် မလာလို့ ကျွန်တော် ပူလို့ လိုက်လာတာ၊ အို... ဦးလေးပုမှာ... ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ဘယ်က ရလာတာလဲ...”

ဦးလေးပုသည် ကျွန်တော့်အား မျက်စောင်းထိုး ကြည့်သည်။

“နင် ကျောက်ခဲနဲ့ ဆော်သွားလို့ ရခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာတွေပေါ့၊ ငါက နင်တို့ကို အကောင်းနှုတ်ဆက်တာ”

ဤအခါမှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သည်။ မနေ့က မယဉ်နွယ်နှင့် ကျွန်တော် ကြားခဲ့သော အသံမှာ ဦးလေးပု၏ အသံသာတည်း...။

“ဒါဖြင့် မနေ့က မယဉ်နွယ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို လှန့်တာ ဦးလေးပု အသံ ပေါ့”

ဦးလေးပုသည် အစေးထူ အပူပြင်းသော ဥသျှစ်စေ့များကို စိတ်ရှည် လက်ရှည် ဖယ်ရှားနေရာမှ ကျွန်တော့်အား မော့ကြည့်သည်။

“မနေ့က အချိန်မရောက်မီမှဲ့တဲ့ ဥသျှစ်သီးနှစ်လုံး ငါ ရထားတယ်၊ နင်နဲ့ နင့်သောက်ကောင်မလေးတွေတော့ ငါက ဥသျှစ်သီး ပေးမလို့ နှုတ်ဆက် တာ၊ နင်က ငါ့ကို ခဲနဲ့ထုသွားတယ်...”

ဦးလေးပုသည် ဘာမျှဆက်မပြောဘဲ မုတ်ဆိတ်မွေးများ ခြံရံအပ်သော သူ့ပါးစပ်တွင်းသို့ ဥသျှစ်အဆန်မှည့်များကို တစ်ဆန်ပြီးတစ်ဆန် သွင်းနေသည်။

“ဦးလေးပုက အလန့်တကြား လုပ်တာကို ကျွန်တော် မကြောက်ပေ မယ့် မယဉ်နွယ်က ကြောက်တတ်တယ်ဗျ”

ဦးလေးပုသည် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်၍ မေး၏။

“မင်းကောင်မလေးက ဥသျှစ်သီး စားဖူးသလား...”

“ဘယ်သိမလဲဗျ”

ဦးလေးပုသည် သူ့သေတ္တာတွင်းမှ ဥသျှစ်သီးနှစ်လုံးကို ပစ်ပေးလိုက် သည်။

“ငါ့လူ တစ်လုံး မင်းစား၊ တစ်လုံးကို မင်းကောင်မလေးကို ပေးလိုက်၊ မင်းကို ငါပြောတဲ့ပုံ မှတ်မိလား...”

“ကျုပ် မှတ်မိပါတယ်ဗျာ”

သို့သော် ဦးလေးပုက မကျေနပ်၊ သူပြောချင်တာသာ စွတ်ပြောနေ၏။

“ဟိုး... ရှေးရှေးတုန်းက ဘယ်တိုင်းပြည်လဲတော့ မသိဘူး၊ အဲဒီ တိုင်း ပြည်မှာ ‘ချေးအလှပြိုင်ပွဲ’ ကျင်းပတယ်၊ အဲဒီတော့ သူဌေးသားက ချေးလှအောင် ဆိုပြီး ဝက်သားတို့၊ ဘဲသားတို့ ဆိုတဲ့ အပုပ်စာတွေချည်းပဲ စားသွားတယ်၊ ဇာတ် လိုက် မင်းသားကလေးကတော့ ဆင်းရဲသားကိုး၊ သူက ဘာမျှ မစားနိုင်ဘူး၊ အဲဒီတော့... သူတတ်နိုင်တဲ့ ဥသျှစ်သီးတွေပဲ စားသွားတာပေါ့၊ မင်း ယုံသလား၊ လယ်ကွင်းထဲမှာ မဏ္ဍပ်ထိုးပြီး ရှင်ဘုရင်ကိုယ်တိုင် ဆိုင်းတော်တွေနဲ့ ဗေထိ ဗေထိ လုပ်နေတယ်၊ အဲဒီတော့ သူဌေးသားက အားရပါးရ ချေးပါပြတာပေါ့၊

သောက်ကျိုးနည်းကွာ ပုပ်လိုက်တဲ့ချေး၊ အရောင်ကလည်း မည်းနေတယ်၊ ငါ့လခွီး ဘဲတို့ ဝက်တို့ဆို တာ အပုပ်တွေပဲကွ အဲ...”

ဦးလေးပုသည် ဥသျှစ်သီးကို တစ်ကော် နှိုက်စား၏။ နောက်မှ သူ့ပုံကို ဆက်ပြန်၏။

“အဲ... ငါတို့ မင်းသားကလေးကတော့ နောက်ဆုံးမှ ပြိုင်သတဲ့ကွ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ယိုလိုက်တဲ့ချေးက ဘုရင်မင်းတရားကြီးရဲ့ သရဖူက ရွှေထက်တောင် ဝင်းပြီး မှည့်နေတာတဲ့၊ မင်းသားလေး ပြိုင်ပွဲနိုင်တာပေါ့ကွာ၊ ဒီတော့ ဥသျှစ်သီး စားလေကွာ၊ မင်းကောင်မလေးကိုလည်း တစ်ခုပေးလိုက်၊ ငါပြောတဲ့ ပုံကိုလည်း သူ့ပြောလိုက်ဦး”

ကျွန်တော်သည် ဦးလေးပု ပေးသော ဥသျှစ်သီးနှစ်လုံးကို ကိုင်လျက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ၊ ထို့နောက်မှ သတိရ၍ မေးရသည်။

“ဦးလေးပု ကျုပ်ကို ဗိုလ်စာ သင်ပေးမလား”

ဦးလေးပုသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကျွန်တော့်အား ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ခန့်ညား တည်ကြည်စွာ မေးသည်။

“မင်း တကယ် သင်ချင်လို့လား...”

“တကယ် သင်ချင်တာပေါ့ဗျာ”

ဦးလေးပုသည် အခြားသော ခြစားထားသည့် သေတ္တာကြီးဆီ ပြေးသွားသည်။ ထို့နောက် ဟောင်းနွမ်းနေသော အင်္ဂလိပ်သတင်းစာ နှစ်စောင် ထုတ်ယူလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်အား သေသေချာချာ တရားဟော တော့၏။

“မင်းတို့က အင်္ဂလိပ်လိုသာ ခေါ်တာ အမှန်က ‘ဗျစ်တစ်ရှပ်’ လို့ ခေါ်တယ်။ ဗျစ်တစ်ရှပ် အင်ပါယာက နေမဝင်ဘူး၊ နေမဝင်တယ် ဆိုတာ မင်းနားလည် လား၊ အေးလေ... မင်း နားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မှတ်ထားကွ၊ ကမ္ဘာကြီး ဆိုတာ လုံးလုံးကြီး၊ နေဆိုတာလည်း ဘယ်ကစပြီး ဘယ်ကထွက်မှန်း မသိဘူး၊ ဘဲဥအစရှာမတွေ့သလိုပေါ့ကွာ၊ မင်း ခွေးမသား ဂျပန်တွေက ချေးအိုးသေးအိုးနဲ့ ထမင်းထည့်စားတဲ့ အကောင်တွေ၊ ဒီအကောင်တွေ ဗျစ်တစ်ရှပ် အင်ပါယာကြီးကို ဘယ်တော့မှ မနိုင်ဘူး”

ဦးလေးပုသည် ရုတ်ခြည်း သတိရလာဟန် လေသံတိုးသွားသည်။

“ဟေ့ကောင်လေး... မင်း ငါ အခုပြောတာတွေ လျှောက်တော့ မပြောနဲ့၊ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်က ငါ့လက်သည်းခွာပြီးပြီ၊ ဒီတော့ မင်းမှတ်ထားဖို့က ဗျစ် တစ်ရှုပ် အင်ပါယာ ဆိုတာက အကြီးကြီး၊ နားလည်လား”

ကျွန်တော်သည် ဦးလေးပုအား တကယ်ပင် နားမလည်စွာ ကြည့် သည်။ ဦးလေးပု ပြောပြ၍ ဗြိတိသျှဆိုတာ အင်္ဂလိပ်ဟု နားလည်သည်။ အင်ပါယာ ဆိုတာက ဘာနည်း။

“ဗြိတိသျှ ဆိုတာက ကုလားဖြူပဲ၊ ကျုပ် နားလည်ပြီ”

“အင်ကြင်း... အဲလေ... အင်းဘာ”

“အင်ပါယာ... အင်ပါယာ”

“အဲဒါကြီးက ဘာလဲ”

“အင်ပါယာ ဆိုတာ...”

ဦးလေးပုသည် ခေါင်းကုတ် စဉ်းစားသည်။ အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီး မှ သေတ္တာတွင်းမှ ဥသျှစ်သီးတစ်လုံးကို ထပ်ထုတ်သည်။ ဥသျှစ်သီးကို ကြမ်းကို ရိုက်ခွဲရင်း ဖြေသည်။

“အင်ပါယာ ဆိုတာ... အဲ... အင်ပါယာပေါ့ကွ”

ဦးလေးပုသည် သူ့အဖြေကို သူ လုံလောက်သည် ထင်ဟန်ရှိ၏။ ကြမ်း၌ ဆောင့်၍ ကွဲအက်ခဲ့သည့် ဥသျှစ်သီး အခွံများကိုသာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ခွာနေသည်။ ဆက်၍မဖြေ။

ဦးလေးပုသည် တစ်ကြိမ်က ကျွန်တော်တို့နယ်၌ သစ်တောဒီပီခံများ ကို ကြည့်ရှုရသော နယ်တောအုပ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ဦးလေးပုသည် ဗိုလ်ကျောင်းမှ (၁၀)တန်းအောင်သည် ဆို၏။ ကျွန်တော်တို့နယ်တွင် တောအုပ်ကြီး လုပ်ရင်း တောလန်၍ ရူးသွားသည် ဆိုကြသည်။

ယခု ဦးလေးပုသည် ဤကျောင်းပျက်ကြီးကို အေးချမ်းစွာ အပိုင်စား နေ၏။ ဦးလေးပု၌ အလွန်ကျေပွန်သော ဝတ္တရားတစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးသည်။

ကျွန်တော်တို့ရွာနှင့် ပေါင်းတလည်မြို့သည် (၇)မိုင်ကျော် ဝေးသည်။ ဤခရီးကို ဦးလေးပုသည် နေ့စဉ်မှန်စွာ အသွားအပြန် လျှောက်လေ့ရှိသည်။ ပေါင်းတလည်မြို့၏ ကြံသကာနှင့် ဖျော်သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တို့၌ ထိုင်ရင်း သူ့သတင်းစာဟောင်းများကို ထုတ်ဖတ်ကာ ဗြိတိသျှအင်ပါယာကြီး ကြီးကျယ်

ကြောင်းအော်ကျယ်အော်ကျယ် ပြောလေ့ရှိ၏။ အမြတ်ကား... ဂျပန်ကင်ပေတိုင် တို့ ဦးလေးပုအား ဖမ်း၍ အချုပ်တွင်း၌ (၇)ရက်ထားသည်။ ရွာသို့ ဦးလေးပု ပြန်လာသောအခါ ခြေသည်းလက်သည်းတို့ မပါတော့...။ သူ့မြိတ်သူ့အင်ပါယာ ကြီး အကြောင်းလည်း မပြောတော့။ ဤသည်တို့အစား တောမြောင်ချောက် ကြားတို့ကို လည်ပတ်၍ ဥသျှစ်သီးကိုသာ ရှာတော့သည်။

“ဦးလေးပု ဥသျှစ်သီးကိုလည်း ကျွန်တော် စားပါမယ်၊ မယဉ်နွယ်ကို လည်း ပေးပါမယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဗိုလ်စာသင်ပေးဦးပေါ့ဗျာ...”

“မင်းက ဘာလို့ ဗိုလ်စာ သင်ချင်တာလဲ...”

“ကျုပ်... သူကြီးဖြစ်ချင်လို့ဗျာ...”

“သူကြီး ဖြစ်ချင်ရင်... သူကြီးသမီး ယူပေါ့ကွ၊ ဟား... ဟား... မင်း မြိတ်သူ့ အင်ပါယာအကြောင်း သူတကာ လျှောက်မပြောရင်တော့ ငါ ဗိုလ်စာ သင်ပေးမယ် ပေါ့ကွာ”

ဤသို့ဖြင့် ဦးလေးပုနှင့် ကျွန်တော်သည် နားလည်မှုယူကာ သူပိုင်ရာ ကျောင်းပျက်မှ ဥသျှစ်သီးနှစ်လုံးကို ကိုင်၍ ကျွန်တော် ဆင်းခဲ့သည်။ ကျောင်းပျက် မှတော်တော်ဝေးဝေး ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် ပထမဦးဆုံး တွေ့ရသော ချုံပုတ်များအတွင်းသို့ ဥသျှစ်သီးများကို လွှင့်ပစ်သည်။ ကျိကျိချဲ့ချဲ့ ပြောင်ပြောင် လက်လက် အစေးတို့ဖြင့် ပြူးကြောင်ကြောင် အစေ့တို့ရှိအပ်သော ဤပူပြင်းသည့် ဥသျှစ်သီးကို ကျွန်တော် မမက်မော။ ကျွန်တော် မမက်မောလျှင် မယဉ်နွယ် အတွက် မက်ရန် သာ၍ ဝေးသည်။

ဆွမ်းစားပြီးချိန်၌ တစ်နာရီခန့် ကျွန်တော်တို့ အားသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသင်ရိုးအရ နံနက်ပိုင်း၌ မင်္ဂလာသုတ်၊ အတွင်း အောင်ခြင်း၊ အပြင်အောင်ခြင်း၊ နာမက္ကာယ၊ ပရိတ်ကြီး စသည်တို့ကို သင်သည်။ နေ့ခင်းတစ်နာရီကျော်မှစ၍ ‘လက်ရေးလှ’ စာသင်ရ၏။ လက်ရေးလှ ဆိုသည်မှာ လောကီစာ ဖြစ်သည်။ လက်ရေးလှလှဖြင့် လိုက်ကူးရ၏။

ဦးလေးပုထံမှ ကျွန်တော် ပြန်လာသောအခါ စက်နာရီ(၁)နာရီ ထိုးနေ ပြီ။

ထို့ကြောင့် ကျကျနနချေပြီးသော ကျွန်တော့်သင်ပုန်းကို ယူလျက် တောင် ကျောင်းလေးအောက်ထပ်သို့ ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့သည်။ ကျောင်းသားအားလုံးလည်း

စုံနေပြီ။ ဦးဇင်း ဦးကောဝိဒသည် ကျွန်တော်တို့သင်ပုန်းများထက်၌ အလွန်လှသော လက်ရေးများဖြင့် ကံ့ကူဆံကို သုံးကာ ရေးပေးသည်။ သူ ဘာစာ ရေးပေးသည်မှာ ကျွန်တော်တို့၏ ပညာအဆင့်အတန်းအလိုက် ဖြစ်သည်။

ဦးဇင်း ရေးပေးပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့က ဦးဇင်းကို ဦးသုံးကြိမ်ချုန်ခိုး၍ နားထောင်ရသည်။ ဦးဇင်းက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရေးထားသော စာကို သုံးကြိမ် တိတိ ချပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့က လက်အုပ်ချီရင်း လိုက်အံ့ရသည်။ မှန်မှန်ကန်ကန် မအံ့နိုင်သော် ဦးဇင်းသည် ဖနောင့်နှင့် ပေါက်တတ်၏။ ဦးဇင်း ကျေနပ်မှ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အပေါ်ထပ်သို့ တက်၍ ကြမ်းပြင်တွင် သင်ပုန်းများကို ချလျက် ပုဆစ်တုပ်မှောက်ဝပ်ရင်း အသံကုန်ဖြ၍ စာကို ကျေအောင် အံ့ကြရသည်။

ဦးဇင်းသည် ထိုအခါမျိုး၌ ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးထက် လဲလျောင်းကာ ကြိမ်လုံးတစ်လုံးကို လက်လှမ်းတစ်မီ၌ ထား၍ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းအဟောင်းကြီးတစ်ခုကို ဖတ်ရင်း စံပယ်နေတတ်၏။

ကျောင်းသားများက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ကိုယ့်စာကိုယ် ဆွဲဆွဲ ငင်ငင် အံ့ကြရသည်။ ထမင်းစားပြီးစဖြစ်၍ အားလုံးက အိပ်ချင်နေကြသည်။ အိပ်ချင်သော်လည်း ဦးဇင်းကြိမ်တုတ်ကိုကြောက်၍ ငိုက်ငိုက်ညည်းညည်းဖြင့် အံ့တော့ အံ့ကြရသည်။

ကျွန်တော့် လက်ယာဘက်၌ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် နက်ကျောသည် စာကို ကုန်း၍ အံ့နေသည်။

“ပါးစပ်က ဝင်သွားမိလျှင် ကိုယ်တွင်ဘေးကြီးရ”

သူ့ဘေးမှ သောင်းဟန်ကြီးသည် သူ့အတွက် စာကို သူ ရွတ်၏။

“ရွက်ရင့်ကြွေပြောင်း တပေါင်း တန်ခူး ရွှင်မြူးပစ္စုန်လ ကဆုန် နေတုံ မဇ္ဈိမ...”

သူ့ဘေးမှ တိမ်တစ်လုံးသည် အသုံးပြု၍ရသော မျက်လုံးကို မှေးလျက် သူ့အပိုဒ် သူရွတ်သည်။

“ဗေဒင်စကား၊ နတ်နဂါး၊ ခေါင်းထားမှတ်ကုန်ကြ”

သူတို့ရွတ်နေသည်ကို သာမန်လူတို့တော့ နားမလည်နိုင်။ အမှန်ကား နဂါးခေါင်းလှည့်ခြင်းလင်္ကာကို ရွတ်နေကြခြင်းပေတည်း။

သူတို့ထက်မြင့်သော ကျွန်တော်ကမူ ဆရာတော်ဦးဗုဓ်၏ ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ်သွယ် မေတ္တာသရုပ်ခွဲ ရကန်ကို ရွတ်ရသည်။

“ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ်သွယ် မေတ္တာယူနည်းမှာ မူကျမ်းလာလို့လေ။ အနောဓိသပုဂ္ဂလသည် ပဉ္စငါးယောက်နေရှင်၊ ထူးတစ်ထွေရည်မှတ်သား၊ ဩဓိသမှာ၊ ပုဂ္ဂလာသည်၊ မှန်စွာ(၇)ပါးတည်း...”

ဤသို့လျှင် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ကျွန်တော်တို့က အိပ်ငိုက်ရင်း ရွတ်ကြသည်။ မှော်ဆရာမှတ်တမ်းနှင့် မိုးနက်၏ စွန့်စားခန်းများကို မြန်ရေရှက်ရေဖတ်နေသော ဦးဇင်းသည် သူ့ဟာသူ မိန်းမောနေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ငိုက်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့အသံများကျဲ၍ ဝေါဝေါ်ဝံ့မြည်သံစုံသောအခါ ဦးဇင်းသည် ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းကို ဘေးချ၍ အနီးမှ ကြိမ်လုံးဖြင့် ကြမ်းပြင်ကို တဖြန်းဖြန်း ချသည်။ နက်ကျောသည် ထိုအခါ ထိပ်ဆုံးမှ အသံကုန်ဟစ်သည်။

“ပါးစပ်က ဝင်သွားမိလျှင် ကိုယ်တွင်ဘေးကြီးရ...”

သောင်းဟန်ကြီးကလည်း ထိတ်လန့်တကြား အော်သည်။

“ရွက်ရင့်ကြွေပြောင်း တပေါင်း တန်ခူး ရွှင်မြူးပစ္စုန်၊ လ ကဆုန်နေတုံ မဇ္ဈိမ”

တိမ်တစ်လုံးသည် တစ်ခုတည်းသော မျက်လုံးကိုဖြူ၍ တွန်းအော်သည်။

“ဗေဒင်စကား၊ နတ်နဂါး၊ ခေါင်းထားမှတ်ကုန်ကြ”

ဤသို့ဖြင့် ဦးဇင်းက ကြမ်းကို ကြိမ်နှင့်ရိုက်လိုက်၊ ကျွန်တော်တို့က သံကုန်ဟစ်လိုက်၊ ဦးဇင်းက ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း ပြန်ဖတ်လိုက်၊ ကျွန်တော်တို့က အိပ်ငိုက်လိုက်၊ ဦးဇင်းက ကြမ်းကို ကြိမ်နှင့် ရိုက်လိုက်၊ ကျွန်တော်တို့က သံကုန်ဟစ်လိုက်နှင့် တစ်နာရီဆိုသော အချိန်သည် ချောင်ချောင်လည်လည် ကုန်ဆုံးသွားသည်။

တစ်နာရီပြည့်သော် ကျွန်တော်တို့ ကျက်ထားသော စာအား ဦးဇင်းရှေ့ဦးချရှိခိုးလျက် ပြန်အံ့ပြရသည်။ မအံ့နိုင်သူတို့ တဖြန်းဖြန်း အချခံရစဉ် အံ့နိုင်သူတို့ ပျော်တပြုံးပြုံးဖြင့် သင်ပုန်းကို ပိုက်ကာ မီးဖိုချောင်ကို ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

အကြောင်းမှာ နောက်တစ်နာရီကြာလျှင် မပျက်သော ဝတ္တရားဖြစ်သည့် ရေခပ်၊ ပန်းခူးသည် လာလိမ့်ဦးမည်။

ဤတစ်နာရီအတွင်း သင်ပုန်းကို ချေပြီးပါမှ နောက်တစ်နေ့နံနက် လောကုတ္တရာ စာကူးရန် အစစ အဆင်သင့်နေမည်။

ကျွန်တော်သည် သင်ပုန်းကို ရှေ့နှင့်ပက်၍ ထင်းမီးသွေးဖြင့် ပွတ်တိုက် လေသည်။ သင်ပုန်း စင်သွားသောအခါ ထမင်းပျော့ပျော့ကို သင်ပုန်းထက် တင်၍ ထင်းမီးသွေးဖြင့် ထပ်တိုက်ရ၏။ သင်ပုန်း ညက်ကျေမှ ခြောက်ရန် နေရာ၌ လှန်းရ သည်။

ကျွန်တော် သင်ပုန်းချေဆဲ ကိုရင်သာခွေးသည် ဆိုက်ရောက်လာ၏။
“ဟေ့ကောင် သန့်ဇင်၊ မနက်က မင်း ငါ့နှမ မယဉ်နွယ်နဲ့ ဘာစကားပြော တာလဲ”

“ကိုရင်နှမနဲ့ ကျုပ်နဲ့ စကားပြောတာ ကိုရင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ဤသည်ကို ကိုရင်သာခွေးနှင့် အတူပါလာသော ကိုရင်လောစံက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ရယ်သည်။

“ဟား... ဟား... သာခွေးရာ၊ နင့်နှမနဲ့ သူနဲ့စကားပြောတာ နင်နဲ့မဆိုင်ဘူး တဲ့... ဟာ... ဟ”

ဤသရော်ချက်ကြောင့် ဒေါသထွက်ခဲ့သော ကိုရင်သာခွေးသည် သူ၏ သင်းပိုင်ကြားမှ ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်၍ ကျွန်တော့်အား ချိန်သည်။

“ခွေးမသားလေး နင့်ကို ငါသတ်မယ်”

ကိုရင်သာခွေးသည် ရှေ့သို့ တိုးလာ၏။ ကျွန်တော်က တောင်းပန်သည်။

“ကိုရင် ကျွန်တော့်မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး...”

သို့သော်... ကိုရင်သည် “နင်လား အပြစ်မရှိတာ” ဟုဆိုရင်း ကျွန်တော့် အား ဓားမြှောင်ဖြင့် လှမ်းထိုးသည်။

ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဘေးသို့ ရှောင်လိုက်ပြီး သင်ပုန်းနှင့်လည်း ကိုရင်ခေါင်းဆီသို့ ရိုက်ချလိုက်မိသည်။

ကိုရင်သာခွေး ခေါင်း၌ သွေးတို့ ခြင်းခြင်းနီရဲ၍ မြေသို့ ခွေလဲကျသွား၏။ ကျွန်တော် ကြောင်နေခိုက် ကိုရင်လောစံသည် အပြင်ဘက် ထွက်၍ ဟစ်သည်။

“ဆရာတော်ဘုရား... ဆရာတော်ဘုရား၊ သန့်ဇင် ပါသည် ဘုရား၊ ကိုရင်ကို သင်ပုန်းနဲ့ ရိုက်ပါသည် ဘုရား”

ဤအခါမှ ကျွန်တော်သည် မည်မျှ ကြီးကျယ်သော အမှုကို ပြုလုပ်မိမှန်း သိရတော့သည်။

ဘုရားအရေတော်ဝတ် ကိုရင်ကို လက်ထိလက်ရောက် စော်ကားမိခဲ့လေ ပြီတည်း...။

ကျွန်တော်သည် ကိုရင်အား ဦးသုံးကြိမ် ချသည်။ ထိုအခိုက်တွင်ပင် ကျောင်းသားများက ကျွန်တော့်အပေါ် ခုန်စီး၍ ဖမ်းချုပ်ကြသည်။ ကျောင်းဝင်း တစ်ခုလုံး၌လည်း ကမ္ဘာပျက်တမျှ ဆူညံသွားသည်။ ကျောင်းသားနှင့် ကိုရင်တို့ ဝိုင်းချုပ်အပ်သော ကျွန်တော်သည် ဆရာတော်၏ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။

ဆရာတော်သည် ကြိမ်တုတ်ကိုင်၍ ကျွန်တော့်အား ကြည့်သည်။

“ငသန့်ဇင်၊ နင် ကိုရင်ကို ဘာကြောင့် ရိုက်ရသလဲ”

ကျွန်တော်သည် ပြည့်ဝင်းသော ဆရာတော်၏ မျက်နှာသို့ မော်ကြည့် သည်။ ဆရာတော်ကို ကျွန်တော် မလိမ်ရဲ...။

“တပည့်တော် မှားပါတယ် ဘုရား... အရှင်ဘုရား ဆုံးမသမျှ ခံပါမယ်”

ဆရာတော်ဘုရားသည် ကျွန်တော့်အား တစ်ချက်ကြည့်၍ ငိုငံသွား သည်။ မည်သို့မျှ စကားဆက် မဆိုတော့ဘဲ ကြိမ်တုတ်ကို လွှတ်၍ ဘုရားခန်းဆီ ကြွသွားတော်မူသည်။

ဆရာတော် ချသွားသော ကြိမ်တုတ်ကို ဦးဇင်းက ကောက်ကိုင်သည်။ ကျောင်းသားနှင့် ကိုရင်တို့က ကျွန်တော့်အား ဖိထားခိုက်၊ ဦးဇင်းသည် အားကုန် လွှဲ၍ ကြိမ်ဖြင့် ကျွန်တော့် တင်ပါးကို ချသည်။

“တစ်ချက်... နှစ်ချက်... သုံးချက်... လေးချက်... ငါးချက်... ခြောက် ချက်...”

ကြိမ်ချက်များ မည်မျှကျသည်ကို ကျွန်တော် မသိ။ နာကျင်၍ လူးလှိမ့် နေရသော ကိုယ်သည် မလှုပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ မျက်လုံးများလည်း ပြာ လာ၏။ ခဏ၌ပင် တစ်လောကလုံးသည် မှောင်အတိ ကျသွားတော့သည်။

မည်မျှအချိန်ကြာကြာ မေ့သွားသည်ကို ကျွန်တော် မသိ။ ကျွန်တော် သတိရ၍ မျက်လုံးဖုံးဖွင့်ကြည့်သောအခါ ကျွန်တော့်ပါးစပ်အတွင်းသို့ ရေစက်တို့ ကျနေရာ အကြောက ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ လင်းလျှင်လင်းချင်း နှုတ်ခမ်း ငါးရပ်ပါ ပန်းခူးသည် လာလုံးဗန်ဆာဆင်အပ်သော ဦးလေးပု၏ မျက်နှာကြီး

ကျွန်တော်မြင်ရသည်။ ဦးလေးပုသည် ကျွန်တော့်ပါးစပ်အတွင်းသို့ ရေစက်များ ချပေးနေသည်။

ကျွန်တော့်အပေါ် စီးမိုး၍ ရပ်နေသူ၏ မျက်နှာကိုလည်း ကျွန်တော် မြင်နေရသည်။

ဤအခိုက်တွင်ပင် ကျွန်တော့်မျက်နှာထက်သို့ အေးမြသော ရေစက် တို့ ကျလာ၏။ ဤရေစက်တို့သည် ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထက်သို့ မကျဘဲ အဘယ် ကြောင့် ပါးထက်သို့ ကျရသနည်း...။

သတိကောင်းစွာ လည်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်သည် ဤရေစက်တို့ ကျရာဆီသို့ မော့ကြည့်မိသည်။

မျက်တောင်ကော့တို့ဝယ် မျက်ရည်များခိုတွဲလျက် ဖြူဝင်းသော မယဉ်နွယ်၏ မျက်နှာလေးက ကျွန်တော့်ကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။

ဪ... ကျွန်တော်ထင်ခဲ့သော ရေစက်တို့သည် မျက်ရည်သာတည်း...။ ဤမျက်ရည်တို့သည် အနောက်ရေစင်သို့ပမာ အေးချမ်းပေသည်တကား...။

(၄)

မုန်းသူဟောင်းနှင့် ချစ်သူသစ်

ဤသို့လျှင် မမျှော်လင့်သော နည်းဖြင့် ကိုးဆောင်တွဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ထွက်ခဲ့ရသည်။ ကိုးဆောင်တွဲကျောင်းမှ မမျှော်လင့်သော နည်းဖြင့် ထွက်ခဲ့ရသကဲ့သို့ လောကဓာတ်ကျောင်းသို့ မမျှော်လင့်သော နည်းဖြင့် တက်ခဲ့ရပြန်သည်။

ကျွန်တော်သတိလစ် မေ့မြောသည့်တိုင် အရိုက်ခံရသောအခါ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခေါင်းငုံ့သည်ခံ ချိုးနှိမ်ထားအပ်သည့် အဘ၏ ဒေါမာန်တို့ ပြန်ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော် အိပ်ရာထက်မှ မထနိုင်သော ရက်များအတွင်း ပါးကြောများ တင်းလျက် ခက်မာသော မျက်နှာဖြင့် အဘသည် သူ့ငှက်ကြီးတောင်ဓားကြီးကို ဆကာ ဆကာ ကြည့်နေသည် ဆို၏။ အစ်မသည် အဘ လူသတ်လိမ့် ဦးတော့မည်ဟု တွေးတော ထိတ်လန့်နေခဲ့သည်။ အဘ တစ်ဦးတည်းသော သဘောအရဆိုလျှင် အစ်မ ထင်သည့်အတိုင်း လူသတ်ချင် သတ်မိပေလိမ့်မည်။

ချောင်၌ ပိတ်မိနေသော ကျားသည် မိမိအား ညှဉ်းဆဲပုတ်ခတ်သည်ကို သည်းခံနိုင်ကောင်း ခံနိုင်မည် ဖြစ်လင့်ကစား ရင်သွေးသားကို ထိလျှင် မိရာကို အသေခံမည်မှာ ဓမ္မတာတည်း။

အဘ စိတ်ထိခိုက်မည် ဆိုလျှင်လည်း စိတ်ထိခိုက်လောက်သည်။ သတိပြန်လည်လာပြီးနောက် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ပြင်းထန်စွာ ခံခဲ့ရသော ကြိမ်ဒဏ်ကြောင့် ကျွန်တော် အပြင်းဖျားခဲ့သည်။

“ငါ့သား သေရင် တစ်ရွာလုံး ခုတ်သတ်မယ်”

အဖျားသွေးနှင့် သတိလစ်ရာမှ ရံဖန်ရံခါ လန့်နိုးလာခိုက် အဘ၏ ကြောက်မက်ဖွယ် အော်ဟစ် ကြိမ်းဝါးသံကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။

တစ်နေ့၌ အဖျားကျ၍ ကျွန်တော် အနည်းငယ် လန်းဆန်းနေ၏။ အဘသည် ကျွန်တော့်အနီး ထိုင်လျက် ဤတစ်နေ့ကုန်၍ မိုးကျသော် ကျွန်တော့်အား လောကဓာတ်ကျောင်းထားမည်ဟု အားပေး ချော့မော့နေသည်။

ဤသည်အခိုက် အောက်ဘက်မှ အစ်မ၏ တားမြစ် တောင်းပန်သံ ကြားရသည်။

“ဟဲ့ သမီး... မတက်နဲ့ကွယ်၊ အစ်မ စကား နားထောင်စမ်းပါ၊ ပြန်ပါ ငယ်လေးရယ်... ပြန်ပါ”

သို့ရာတွင် အိမ်လှေကားမှ တကျွေ့ကျွေ့မြည်သံဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက် တက်လာကြောင်း ကျွန်တော် သိသည်။

အဘသည် ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ထ စဉ် ငှက်ကြီး တောင်ဓားကိုလည်း ဆွဲယူပြီး ဖြစ်နေသည်။

ဤမျှခက်ထန်သော ယောက်ျားကြီးအား လှေကားထိပ်၌ ရပ်ရင်း ရင်ဆိုင်နေသူမှာ နုနယ်ငယ်ရွယ်သူ မိန်းကလေးတစ်ဦးသာတည်း...။

“မယဉ်နွယ်... မယဉ်နွယ်...”

သို့သော် ကျွန်တော်၏ ခေါ်သံကို အဘ၏ ကျားဟိန်းသံက လွှမ်းပစ်လိုက်သည်။

“ခွေးတိရစ္ဆာန်မလေး... နင် ဘာလာ ပြိုဟ်မွေ့ပြန်တာလဲ”

“အဘ... အဘ” ကျွန်တော် လှမ်းခေါ်သည်။ အဘသည် ကျွန်တော့် ခေါ်သံကို ကြားဟန် မတူ။ မယဉ်နွယ်ကိုသာ ဆက်ကြိမ်းသည်။

“နင့်အဖေက ငါ့အရာ လုတယ်၊ နင်က ငါ့သားကို သေအောင် ဂြိုဟ်မွေ တယ်ပေါ့... ဟုတ်လား၊ ငါ့အိမ်ပေါ်ကို အမျိုးယုတ်တွေ မတက်ရဘူး၊ ဆင်း... အခု ဆင်း”

မယဉ်နွယ်သည် အဘဇာကိုတစ်လှည့်၊ အဘမျက်နှာကို တစ်လှည့် ကြည့်သည်။ ထို့နောက် အပြစ်ကင်း၍ အေးချမ်းလှသော အပြုံးဖြင့် အဘကို စကားဆိုရန် မော့ကြည့်သည်။

“အဘ ရိုက်ရင် ကျွန်မ ခံပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ သန့်ဇင်ကို ကျွန်မ စကားပြော ပါရစေ”

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ လူးလဲထ၏။ အဘယ်ဆီက အားတို့ ကျွန်တော့် ကိုယ်တွင်းသို့ ဝင်လာမှန်း မသိ။ အဘနှင့် မယဉ်နွယ်ကြားသို့ မည်သို့မည်ပုံ ရောက်သွားမှန်း မသိ။

မယဉ်နွယ်ရှေ့မှ ကာဆီးရင်း အဘကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော်... အားနည်းလွန်းသဖြင့် ကျွန်တော် ခွေကျသွား၏။

မယဉ်နွယ်သည် ကျွန်တော့်အား လှမ်း၍ ပွေ့လိုက်ပြီး အဘကို အသနား ခံစွာ မော့ကြည့်သည်။

အဘ၏ တင်းမာသော မျက်နှာသည် လျော့ကျသွား၏။ လက်မှ ဓား ကိုလည်း လွှတ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကို ပွေ့ချီလျက် အိပ်ရာပေါ် ပြန်ချပေးပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။

ထိုအခါ မယဉ်နွယ်သည် သက်ပြင်းလေးချ၍ ကျွန်တော့်အား လက်မောင်း တို့ကို ဆုပ်လျက် အပြုံးနှင့် အမဲရောသော မျက်နှာလေးနှင့် စကား ဆိုသည်။

“သန့်ဇင်... နင် သိပ်နာနေသလား”

ကျွန်တော် မနာဘူးဟု ဖြေချင်သည်။ သို့သော် ဤသို့ ဖြေလျှင် ကျွန်တော် ညာရာကျပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမျှ ပြန်မဖြေဘဲ ငြိမ်နေရသည်။ ငြိမ်နေစဉ်လည်း ဘာကြောင့် မသိ။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတို့၌ မျက်ရည်များသည် အလိုလိုပြည့်လာသည်။ ထို့နောက်မှ အားတင်း၍ မယုတ်မလွန် ဖြေရသည်။

“နာတော့နာတာပေါ့ မယဉ်နွယ်၊ ဒါပေမဲ့... သိပ်တော့ မနာလှပါဘူး”
မယဉ်နွယ်သည် သူ့မျက်နှာကို အပြုံးမပျက်စေဘဲ ဆက်၍ ပြောသည်။

အပြုံးသာ မပျက်သော်လည်း မျက်ရည်တို့က ကျနေသည်။ ဤမျက်ရည်ဝိုင်း
သော အပြုံးကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်သည် မယဉ်နွယ်ကို ငေးဝိုင်းကြည့်မိသည်။
မယဉ်နွယ်၏ အပြုံးသည် ကျွန်တော့်မိခင် အပြုံးနှင့် တူလှလေစွတကား။

“သန့်ဇင်... နင် ငါ့ကို စိတ်မနာဘူးလား...”

ကျွန်တော်သည် နားမလည်စွာ မယဉ်နွယ်အား မော့ကြည့်၏။

“နင့်ကို ငါ ဘာလို့ စိတ်နာရမှာလဲ မယဉ်နွယ်...”

“နင့် ငါ့ကို တကယ် စိတ်မနာဘူးလား၊ ဟိုတစ်ခါ ငါ့ကြောင့်မို့ နင်
အရိုက်ခံရပြီး၊ အခုတော့ အစ်ကို ကိုရင်သာခွေးကြောင့် နင် ခံရပြန်ပြီ၊ နင့် အဘ
ပြောတာ မှန်တယ်၊ ငါဟာ နင့်အတွက် ဂြိုဟ်ကောင်မလေးပါဟာ”

“မယဉ်နွယ် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ နင် ဂြိုဟ်ကောင်မလေး
မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြစ်ခြင်းဖြစ် ငါကသာ နင့်အတွက် ဂြိုဟ်ကောင် ဖြစ်မယ်”

“သန့်ဇင်ရာ... နင် ဒီလိုမပြောနဲ့၊ အေးလေ... တို့နှစ်ယောက်စလုံး
ဘယ်သူမှ ဂြိုဟ်ကောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ နင့်အဖေကြီးနဲ့ ငါ့အဖေကြီးတွေသာ ဂြိုဟ်
တွေပါဟာ...”

“မယဉ်နွယ်... အဲဒီလို မပြောရဘူး၊ တော်တော်ကြာ နင်ရော ငါရော
ပိတုဂါရကကံ ထိုက်နေဦးမယ်”

မယဉ်နွယ်သည် ဝိုင်းသွားသည်။ ထို့နောက် တွေးတွေးခေါ်ခေါ်ဖြင့် မေး
သည်။

“နင့်အဖေနဲ့ ငါ့အဖေဟာ ဘာကြောင့် ဒါလောက် မုန်းကြတာလဲ”

ကျွန်တော်သည် ဘာဖြေရမှန်း မသိ။ သို့သော်... တစ်ခုခုဖြေရန် ကြိုးစား
သည်။ ကျွန်တော် ဖြေရန် မလို။ အဖြေသည် သူ့အလိုလို ပေါ်လာ၏။ အကြောင်း
မှာ...

အောက်ထပ်မှ ဆူညံဆူညံအသံများ ပေါ်လာသည်။

မယဉ်နွယ်သည် ကျွန်တော့်ဘေးမှ အပြေးကလေးထ၍ ငုံ့ကြည့်သည်။
ထို့နောက် ကျွန်တော့်အနီးသို့ ပြန်ပြေးလာ၍ ထိတ်လန့်တကြား ဆိုသည်။

“သန့်ဇင်... ငါ့အဘ လိုက်လာပြီ၊ ရော့... ရော့... အဲဒါလေး ယူထား
လိုက်၊ နင်တို့ လောကဓာတ် ကျောင်းတက်”

ပြောပြောဆိုဆိုလျှင် မယဉ်နွယ်သည် ပြေးဆင်း ပျောက်သွားသည်။

ကျွန်တော့်လက်တွင်း၌မူ ရွှေသမုည့်သီး ဆွဲကြိုးလေး ကျန်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ဆွဲကြိုးကို ခေါင်းအုံးစွပ်အောက် ထည့်လိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးပြင်သို့ လေးဖက်ထောက် ထွက်၍ လှမ်းငုံကြည့်သည်။

ခြံဝ၌ သူကြီးဦးသာဇံသည် ဆယ်အိမ်ခေါင်း ဦးချစ်တီးနှင့်အတူ ရပ်နေသည်။ ကိုချစ်တီးက သူကြီး၏ နှစ်လုံးပြူးကြီးကို ပခုံးထက် ထမ်းထားသည်။ ဤသူနှစ်ဦးကို ရင်ဆိုင်နေသူမှာ ဝါးလုံးပြတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသော ကျွန်တော့်အဘ ဖြစ်သည်။ ဤကမ္ဘာ့ရန်သူကြီး နှစ်ဦးကြားသို့ မယဉ်နွယ်သည် ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး ဝင်သွားသည်။

ဦးသာဇံ၏ ဒေါသသည် အဘထံမှ မယဉ်နွယ်ထံသို့ ပြောင်းသွား၏။

“သောက်ကန်းမလေး... ငါ့သောက်ရက်ကို ခွဲတဲ့ သောက်ကန်းမလေး”

ဦးသာဇံသည် မယဉ်နွယ်၏ ကုပ်ပိုးဆီ လက်လွဲ၍ ရိုက်လိုက်၏။

သို့သော်... သူကြီး လက်သည် မယဉ်နွယ်ဆီ မရောက်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ သူကြီးလက်ကို ဖမ်းချုပ်ပြီး ရှေ့သို့ပေါ်လာသူမှာ ကိုအုန်းဖေ ဖြစ်သည်။

အဘရော သူကြီးပါ အလွန်အရပ်မြင့်သည်။ သို့သော် ဆရာကိုအုန်းဖေသည် သူကြီးနှင့် အဘထက် တစ်မိုက်ခန့်ပို၍ ရှည်သည်။ ကျွန်တော် ဆရာကိုအုန်းဖေကို မကြာခဏ တွေ့သည်။ တွေ့လေတိုင်း ဆရာကိုအုန်းဖေ ပြုံးသည်ကို တစ်ခါမှ မမြင်စဖူး။

ဆရာကိုအုန်းဖေ၏ နားထင်မှ မေးရိုးအထိ အရိုးသည် တည့်တည့်ကြီးကျဆင်းနေ၏။ ပါးနှင့် မေး၌ ကြွက်သားကြီးများ ပေါ်ထင်နေ၍ အမြဲ အံ့ကြိတ်နေသည် ထင်ရ၏။ နဖူးက ကျယ်သည်။ မျက်ခုံးက ပါး၏။ မှေးသော မျက်လုံးများသည် အစဉ် အရောင်တောက်ပ စူးရှနေသည်။

ဤအရပ်အမောင်း၊ ဤရုပ်ဤရည်တို့ဖြင့် ဆရာကိုအုန်းဖေသည် ဝါးလုံး ပြတ်ကို ကိုင်သော အဘနှင့် နှစ်လုံးပြူးကို ကိုင် ကိုယ်ရံတော်ပါသော သူကြီးကြား မားမားကြီး ရပ်သည်။ ပထမဦးစွာ ဆရာကိုအုန်းဖေသည် ဆယ်အိမ်ခေါင်းကိုချစ်တီးအား အမိန့်ပေးသည်။

“ဟေ့ကောင် ချစ်တီး၊ မင်းသေနတ်ကြီး ငါ့လက်ထဲ ပေးစမ်း...”

စပါးကြီးမြွေအညှို့ခံရသော လူတစ်ဦးကဲ့သို့ ကြောင်ကြောင်ငိုငိုဖြင့်

ကိုချစ်တီးသည် နှစ်လုံးပြုးကို ဆရာကိုအုန်းဖေ လက်သို့ ထည့်လိုက်သည်။ ဆရာ ကိုအုန်းဖေသည် နှစ်လုံးပြုးကိုယူ၍ မောင်းတင်ကာ ကျွန်တော်၏ ခြံဝင်း ထောင့် မန်းကျည်းပင်ပေါ်သို့ နှစ်တောင့်ဆင့်၍ ပစ်လိုက်၏။ မန်ကျည်းရွမ်းပြင်း များ တဖွဲဖွဲ ကြွေကျလာသည်။ ထိုအခါကျမှ ဆရာကိုအုန်းဖေသည် နှစ်လုံးပြုးကို ကိုချစ်တီးအား ပြန်ပေးသည်။

“နှစ်လုံးပြုးဆိုတာ မန်ကျည်းသီးမှည့်ခြွေဖို့ပဲ ကောင်းတယ်။ အဲဒီတော့ သူကြီး... ခင်ဗျား ပြန်ဗျာ၊ ဦးလေးကလည်း ခင်ဗျားတုတ်ကြီး လွင့်ပစ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား တို့လူကြီးလုပ်နေပြီး မွေးကင်းစ ကလေးတွေလောက်တောင် အသုံးမကျဘူး...”

ထို့နောက် ဆရာကိုအုန်းဖေသည် မယဉ်နွယ်ဘက် လှည့်၍ အမိန့် ပေးသည်။

“မယဉ်နွယ် ငါ့အိမ်မှာ သွားစောင့်နေ၊ နင့်အဖေအိမ် မပြန်နဲ့ ကြားရဲ့ လား၊ ကဲ... သူကြီးကလည်း ပြန်လေဗျာ”

မယဉ်နွယ်သည် ရှေ့က သွက်သွက်ကလေး ထွက်သွားသည်။ သူကြီး သည်လည်းကောင်း၊ ကျည်မရှိသော နှစ်လုံးပြုးအား ထမ်းလျက် ကိုချစ်တီးသည် လည်းကောင်း အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာသွားကြသည်။ ထိုအခါမှ အဘသည်လည်း ဝါးလုံးပြတ်ကို လွင့်ပစ်လိုက်သည်။ ဆရာက အဘအား တည်ငြိမ်စွာ ဆိုသည်။

“ကဲ... ဦးလေး၊ ကလေးကို ကျန်းမာအောင် ပြုစု၊ နေကောင်းရင် ကျွန်တော့်ကျောင်းလွတ်၊ ကျွန်တော် တာဝန်ခံပြီး ကလေးကို စာသင်ပေးမယ်၊ နားလည်လား”

ဆရာကိုအုန်းဖေသည် အဘထံမှ အဖြေမစောင့်ဘဲ မားမား မားမား နှင့် ထွက်ခွာသွားသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော် နေကောင်းသောအခါ လောကဓာတ် ကျောင်းသား ကြီး ဖြစ်နေသည်။

လောကဓာတ်ကျောင်းသား အရင်က ဖြစ်ချင်လွန်းလှသော်လည်း တကယ် ဖြစ်လာသော် မသက်သာ၊ ဆရာကိုအုန်းဖေ၏ လောကဓာတ်ကျောင်း မှာ တစ်တန်းမှ ခုနစ်တန်းအထိ သင်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဒေါင်းဖတ်စာနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ သင်ခန်းစာများကို ကောင်းစွာ လိုက်နိုင်သော်လည်း ဂဏန်းသင်္ချာ နှင့် ပထဝီကို လုံးဝနားမလည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာကိုအုန်းဖေက ကျွန်တော့်ကို

လေးတန်း၌ ထားသည်။ မယဉ်နွယ်ကမူ ခြောက်တန်း၌ တက်နေသည်။

‘နောဇကနော’ကို ကျက်ခဲ့ဖူးသော ကျွန်တော်သည် တစ်တစ်လီ တစ်မှ စ၍ ပြန်ကျက်သည်။ အကြီးဆုံးသော ကုန်းပိုင်းကို တိုက်ဟုခေါ်သည်။ ရေပတ်လည် ပိုင်းလျက်ရှိသော ကုန်းမြေကို ကျွန်းဟု ခေါ်သည်။

...စသော ပထဝီဝင်ကိုလည်လည်း သင်ရသည်။ သင်သည် ဆိုသည်မှာ ကျောင်း၌ မဟုတ်၊ အိမ်၌ ဖြစ်သည်။ ဤစကားကို ကျွန်တော် ရှင်းရပါမည်။

ကျွန်တော်၏ အသက်အရွယ်၊ အသိဉာဏ်၊ ပါဠိ မြန်မာစာပေ နိုင်နင်းမှု၊ ဤအချက်များကြောင့်သာ ဆရာကိုအုန်းဖေသည် စတုတ္ထတန်း၌ ထားသော်လည်း သင်္ချာနှင့် ပထဝီတို့တွင် ကျွန်တော်သည် သူငယ်တန်း အဆင့်၌ ရှိသည်။ ဂဏန်း သင်္ချာ၌ စတုတ္ထတန်းသားများသည် ကျွန်တော် မတွဖူးသော အပိုင်း ဂဏန်းများနှင့် ကျပ်-ပဲ-ပိုင်များကို သင်နေကြရသည်။ ဆယ်လီမူးကိုတော့ ကျွန်တော် နားလည်သည်။ ကျပ်-ပဲ-ပိုင်ကိုတော့ နားမလည်။ အပိုင်းဂဏန်း မဆိုထားနှင့် အမြောက်အစားကို ကျွန်တော် သဘော မပေါက်သေး။

လေးတန်း ပထဝီဝင်တွင် အိန္ဒိယပြည်အကြောင်း သင်နေသည်။ ကျွန်တော့်အတွက်မှာ မြန်မာပြည်မြေပုံနှင့် ကမ္ဘာလုံး ဆိုတာကြီးကို ဤလောကဓာတ် ကျောင်းရောက်မှ မြင်ဖူးသည်။ ကျွန်တော့်ထက် တစ်ဆင့်နိမ့်သော သုံးတန်း ကျောင်းသားများက လတ္တီတွဒ်၊ လောင်ဂျီတွဒ်၊ အီကွေတာ၊ ဒက္ခိဏယဉ်စွန်းတန်း၊ ဥတ္တရယဉ်စွန်းတန်း အစရှိသည်တို့ကို ရေရေလည်လည် ပြောနေကြချိန်၌ ကျွန်တော်က မြောက်အမေရိကတိုက်၊ တောင်အမေရိကတိုက်၊ ဩစတြေးလျား တိုက်စသည်တို့ကို လျှာတယားယား အသည်းတယားယားဖြင့် ကျက်နေရတုန်း ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဆရာကိုအုန်းဖေသည် လူပျိုကြီး ဖြစ်သည်။ ဆရာသည် သူ့အစ်ကို ကိုအုန်းမောင်နှင့် မခင်သိန်းတို့အိမ်တွင် နေသည်။ မခင်သိန်းသည် ကိုအုန်းမောင် မယားဖြစ်၍ ဆရာမရီး ဖြစ်သည်။ ကိုအုန်းမောင်၏ အလုပ်မှာ မြို့တက် အထည် ကုန်ကူးခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဤအိမ်၌ လာနေရသည်။ ကျောင်းမတက်ခင် ဆရာ အခန်းကို တံမြက်လှည်းခြင်း၊ မခင်သိန်းနှင့် မီးဖိုချောင် ကူလုပ်ခြင်း စသော

ဝတ္တရားများကို ဆောင်ရွက်ရသည်။

ဆရာကိုအုန်းဖေသည် အလယ်တန်းကျောင်းအုပ် ဖြစ်သော်လည်း ခွဲဗမာ အစည်းအရုံးဝင် ဖြစ်သောကြောင့် အားလပ်သည် မရှိ ညတွင် အိမ်၌ အိပ် ခဲသည်။

ကျွန်တော့်ကို ဦးလေး ကိုအုန်းမောင်က ညအခါများတွင် သင်္ချာနှင့် ပထဝီကို သင်ပေးသည်။

ဦးလေးကိုအုန်းမောင် သင်ပေးသည်ကိုနားမလည်သောအခါမယဉ်နွယ် ကို မေးရသည်။

ဤအခါကာလများသည် ကျွန်တော့်အတွက် ပျော်ဖွယ်ကောင်းသော အချိန်ကာလများ ဖြစ်၏။ မယဉ်နွယ်ကို ကျွန်တော် နေ့တိုင်း တွေ့နိုင်၏။ တောင်ခြေ မှ ဆီးပင်ကြီး၌ ဆီးသီးတို့မတုံးမချင်း ဆီးတော်သီးများကို မယဉ်နွယ် အား နေ့တိုင်း မှန်မှန်ပေးနိုင်သည်။

ဆရာကိုအုန်းဖေ၏ စာကြည့်စားပွဲ၌ ထူးထူးဆန်းဆန်း စာအုပ်များ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် ပထမဆုံး စိတ်ဝင်စားသော စာအုပ် (နောင် အခါ ဂျာနယ်ဟု သိရသည်)မှာ နဂါးခေါင်းအနီရှိသော စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်အမည်မှာ ‘နဂါးနီဂျာနယ်’ ဟု ခေါ်သည်။

နဂါးနီ ဆိုသော စကားကို နားလည်သော်လည်း ဂျာနယ် ဆိုသော စကားကို နားမလည်။ သို့ရာတွင် နဂါးနီဂျာနယ်ကို လျှောက်ဖတ်မိ၏။ ကျွန်တော် စဖတ်မိသော စာမျက်နှာ၌ လှပသော မိန်းမကြီးတစ်ဦးအား ကုလားကြီးလော၊ ပထန်ကြီးလော မသိသော လူကြီးတစ်ယောက်က ကြာပွတ် ကြီးတစ်ချောင်းဖြင့် ရိုက်နေသော ပန်းချီ ပါသည်။ ထိုပန်းချီနှင့်အတူ ခေါင်းစဉ် စာလုံးများ ပါ၏။

“ဟော်နန်းပျော် သူလျှိုမိဖုရား” ဟူသတည်း။

တူရကီပြည်ရှင် မိဖုရားလုပ်ရင်း ဂျာမဏီပြည်၏ သူလျှိုလုပ်နေသူ မိန်းမအကြောင်း ရေးထားသည်ဖြစ်၍ အလွန်ဖတ်ကောင်းသည်။ ဖတ်ကောင်း သည် ဆိုသည်မှာ ကြောက်စရာ အလွန်ကောင်းသည်။ သနားစရာလည်း အလွန် ကောင်းသည်။

ထိုအခါမှစ၍ ဆရာစားပွဲမှ စာအုပ်များကို ဖတ်တတ်သောအကျင့် ကျွန်တော် ရသည်။

ဤစာအုပ်များကျွန်တော်ဖတ်ကြောင်းသိသော်ဦးလေးကိုအုန်းမောင် သည် လည်းကောင်း၊ ဆရာကိုအုန်းဖေသည်လည်းကောင်း ချီးမွမ်း အားပေးကြ

mgje.com